

Pátá pečeť

Jeffersonville, Indiana, USA
22. březen, 1963

1 Skloňme naše hlavy k modlitbě. Milostivý nebeský Otče, všemohoucí Bože, který jsi přivedl znovu Ježíše Krista z mrtvých a ukázal nám Ho v těchto posledních dnech v moci Ducha Svatého, jsme vděční za tuto mocná navštívení nesmrtelného Boha. A nyní, Otče, stojíme před jinou hodinou, hodinou, která může změnit věčný osud mnoha lidí. A když k tomu přistupujeme, Pane, cítíme se nedostateční, protože v Písmu stojí, že Beránek vzal knihu a otevřel tyto pečeti.

Ó, Beránku Boží, prosíme, předstup. Vžíváme Tě, Pane, veliký vykupiteli. Předstup a ukaž nám plán vykoupení, který byl skrytý po celá léta, tím, že pro nás v tento večer zlomíš tuto pátou pečeť, Otče, a zjevíš, co je pro nás pod touto pečetí, abychom mohli odejít jako lepší křesťané než jsme teď, způsobilější k úkolu, který leží před námi. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

2 Dobrý večer, přátelé. Považuji to za nesmírnou výsadu, že během této veliké události dnes večer tu mohu být. Nevím, kde bych se mohl cítit lépe než v Králově díle. A teď, když přicházíme hlavně kvůli těmto lekcím, kde prostě očekáváme... Kdyby mi to On nezjevil, nemohl bych vám to podat.

Nechci použít žádnou vlastní myšlenku nebo něco — jen tak, ale jak to dá On. Je to tak. A jsem si jist tím, že jestliže nepoužiji vlastní myšlenky a přijde to tak, jak to má přijít; a celý život to nikdy, nikdy nebylo chybné, pak to nebude chybné ani tentokrát.

3 Nuže, jsme tak slavnostně... jsme velmi, velmi vděční za to, co On pro nás učinil — tato veliká tajemná ruka živoucího Boha. Může být ještě něco většího, může tu pro nás být ještě větší výsada, než mít uprostřed nás Krále králů, Pána pánů?

Kdyby do našeho města přijel prezident této země, tak bychom možná pískali na píšťaly, vztyčili vlajky, rozkládali koberce a tak dále. Ale když pomyslím (bylo by to v pořádku, a pro město by to bylo poctou), když přemýšlím, že v našem malém pokorném stánku můžeme dnes večer přivítat Krále králů, Boha. A my ne... On nechce, abychom mu stlali koberce a tak dále. On požaduje pokorná srdce, připravená tak, aby tato pokorná srdce mohl vzít a zjevit jim dobré věci, které má ukryty pro ty, kteří Ho milují.

4 A teď prosíme... Nuže, měli jsme svědectví, které bych chtěl říct. Nuže, pokud se ohledně toho mýlím... Slyšel jsem to — možná jsem na omylu — ale myslím si, že lidé, kterých se toto poselství týká, jsou zde.

A když... před několika dny, když jsem byl doma, v Arizoně, někdo nám telefonoval, že tam je chlapec s revmatickou horečkou — a že se to blíží k srdci. A byl tak... jeho otec a matka jsou moji velice milovaní a drazí přátelé. On byl jedním z Diakonů zdejšího sboru, bratr Collins. Jeho malý chlapec, malý Mikey (Josefův [Poznámka 3: malého Josefa Branhama] kamarád), trpěl revmatickou horečkou srdce. A lékaři ho poslali domů, dali ho ležet do postele a řekli rodičům, aby mu nedovolili ani vstát, ani ho nezvedali kvůli tomu, aby se napil vody — aby mu ji dávali pítkem — byl na tom tak špatně. Rodiče, byli věrní, oni přicházejí sem do modlitebny a věří.

5 A před několika večery, nechtěli jsme již čekat... Oznámili jsme sice uzdravovací bohoslužbu na neděli, ale vzhledem k tomu, že chceme odpovídat na otázky, museli jsme uzdravovací bohoslužbu vypustit. Měl jsem však něco malého, co jsem uchovával ve svém srdci. A maminka s tatínkem chtěli vědět, jestli by mohli přinést to dítě do vedlejší místnosti, a tak toho malého přinesli sem. A Duch Svatý prohlásil, že on je uzdraven.

6 A tak, rodiče s vědomím toho, vzali toho chlapce domů a poslali ho do školy — jednoduše jej poslali do školy. Lékař se o tom dozvěděl. Nebyl z toho moc nadšen. A vzkázal matce, že to dítě má samozřejmě ležet v posteli a ona mu řekla, co se stalo.

Myslím si, že ten lékař, nakolik vím, je věřící křesťan, z nějaké denominace, Adventistů sedmého dne — ten lékař. A tak on řekl: „Dobře, měli byste... je načase, abych toho chlapce vyšetřil.“ Řekl: „Měli byste ho aspoň nechat vyšetřit.“

Ona řekla: „V pořádku.“ Vzala dítě a lékař provedl rozbor krve, kde se nacházela ta horečka. A dozvěděl jsem se, že ten lékař byl velice překvapený, že nevěděl, co dělat. Ten chlapec byl úplně normální, vyléčený a zdravý.

7 Nuže, jsou zde Collinsovi? Možná jsem to řekl špatně. Je to pravda, sestro Collinsová? Ano. Tohle je malý Mikey Collins, je mu asi šest, sedm let. A stalo se to přímo tady v této místnosti asi před třemi večery.

Ó, kromě lidských bytostí musí zde být v této místnosti ještě někdo jiný! To byl velký mocný Jahve, je to tak, který přichází poctit své Slovo. A jsem tak vděčný, že to mohu slyšet, vidíte. Víím, že my všichni také. A nejen já, ale my všichni, protože, co kdyby se jednalo o mého nebo vašeho chlapce?

8 A zapamatujte si, podal jsem jen jedno svědectví... vybral jsem jedno ze spousty — to se děje všude — ale jen kvůli tomu, abyste poznali, že moje opravdová služba je ve věci Božského uzdravení. Ale já jsem zde kvůli těmto pečetím, protože... O něco později poznáte, proč jsem to musel udělat. A tak, já nejsem učitelem. Nejsem teologem. Jen se modlím za nemocné a miluji Pána.

Nuže, když myslím na to, že... Včera večer jsem vydal svědectví o malém děvčátku... mám její jméno, přinesl mi ho sem někde Billy, o rodičích, kým oni jsou. A ta dívka byla v posledním stádiu leukémie (je to tak), byla na tom tak špatně, že ji už nemohli dávat jist ústy. Musela být... musela být vyživována nitrožilně. A byla to hezká dívenka. Byla příliš malá na svůj věk, myslím, že asi tak velká jako tato paní zde. Ale byla asi tak vysoká, velmi... Jako většina z nás. Podle toho, jak byla oblečena a také její rodiče, jsme mohli usoudit, že byli velice chudí, prostě velice chudí a tak... ale byli velice uctiví. A Duch Svatý to dítě prohlásil za uzdravené.

9 Nuže, jen na to pomyslete, s leukémií! Ten malý drobeček... A měla tak špatnou krev, že už ji nemohli dávat jist ústy. Museli vzít... jít do nemocnice a dát ji nitrožilní výživu. Dát výživu, tuším, glukózu nebo něco takového. Neznám ty medicínské termíny o této nemoci, ale nicméně, musela být vyživována tímto způsobem. A dříve než to dítě opustilo toto místo, křičelo, aby mu dali hamburger.

A poté, když rodiče uslyšeli Ducha Svatého „TAK PRAVÍ PÁN“... A ti příchozí. Oni tu nikdy předtím nebyli, ale... Před několika minutami jim ten starý skvělý manželský pár, bratr a sestra Kiddovi, obstaral místo a poučil je o tom, co mají dělat a na co se soustředit. A to dítě jedlo svůj pokrm už cestou domů.

10 Po dvou nebo třech dnech se vrátilo do školy a oni šli k lékaři a ten lékař byl velice překvapen! Řekl: „V tom dítěti není ani stopy po leukémii.“

Nuže, to se stalo v okamžiku, na místě, moc všemohoucího Boha — vzal krevní řečiště a takto ho očistil a vložil tam zpět tep nového života (protože vaším krevním řečištěm je život, ten smrtelný); a stvořil nové buňky a očistil ty staré. A co to je, to je... Řekl bych to tak: „To je tvůrčí akt všemohoucího Boha, který bere krevní řečiště, které je zkažené rakovinou do takového stupně, že ten človíček je žlutý a oteklý; a během několika chvil je tam zbrusu nové krevní řečiště.“

11 Věřím (nechci to říct v Jeho jménu, řeknu to svým vlastním... jako zjevení mé víry), co se onoho dne stalo v kaňonu Sabino. Věřím, že se blíží taková hodina, kdy budou obnoveny chybějící údy a slavná moc Stvořitele... Věřím, že když On může učinit, že se objeví veverka, která nemá... Jestli tady tomuto muži nebo ženě chybí jen část těla, a tamto je malé zvíře zcela úplné. On je Bůh! Já Ho miluji.

12 Dobrá, začal jsem mluvit o těchto věcech, zatímco lidé stojí kolem stěn a na chodbách a vedlejších místnostech a tak dále. Raději tedy přeju rovnou do poselství, a chtěl bych říct ještě toto... Nuže, chci poděkovat Tomu, který je všudypřítomný. A že dnes, ač jsem o této páté pečetí nevěděl nic, dnes ráno to přišlo tím stejným záhadným způsobem, asi hodinu před úsvitem, když jsem byl v modlitbě. A dnes...

Těch posledních pět nebo šest dnů jsem proseděl v malinké místnosti, nikoho jsem neviděl. Vycházel jsem jen kvůli tomu, abych něco snědl zde se svým přítelem. Samozřejmě, víte, kdo je ten přítel — jsou to bratr a sestra Woodovi. A víte... chodil jsem k nim, zůstával s nimi. A všichni byli hodní. Nebylo nic, co by... jednoduše... Chci se zabývat jen tímto poselstvím pečetí. Ono je důležité. Věřím, že je to čas jejich zjevení — zjevení této věci.

13 A nyní (chci, abyste ohledně toho měli jasno), brzy, před... jakmile budete moct, napište, čemu z těch pečetí nerozumíte, pokud je máte a položte to na stůl. A snad bratr Neville, nebo někdo jiný sem položí nějakou skříňku. Tady, teď to vidím. Správně. Raději bych je měl už dnes večer, abych si je mohl na chvíli prostudovat pro nedělní ráno.

14 Nuže, pro tuto dobu, právě pro tuto příležitost nedávejte otázky jako: „Je důkazem Ducha Svatého toto?“ Vidíte? Rád bych se dozvěděl o tom, co jsem vyučoval, vidíte, abychom se mohli zabývat tímto jedním tématem obdobně jako ve věcích církve, přímo, vidíte — protože se tím teď zabýváme.

Nuže, jako kdybychom se měli modlit za nemocné; a to vyžaduje modlitbu jiného druhu. A když jste pod pomazáním nebo přicházíte kvůli nějaké jiné věci, víte. Hledáte Boha, abyste se to dozvěděli: „Bude zde dnes večer někdo takový, Pane?“

„Ano, bude to někdo ve žlutých šatech, bude sedět v rohu na pravé straně. A když ji zavoláš, oslov ji takto a řekni jí, že udělala to a to a to, a že ji trápí to a to. A když sejdu dolů, ona tam opravdu je.“ Je to tak, vidíte? To je něco jiného, vidíte? Modlím se takto: „Pane Ježíši, jaký je výklad toho? Zjev mi to.“

15 Nuže, vytasíme teď znovu naše meče, Slovo. Nuže, cením si duchovní podpory bratra Nevillea, stejně tak jeho bratrskou lásku. On je zde za mnou, modlí se za mě a vy všichni také.

A teď, dnes večer máme pátek a pokusíme se to udělat... asi se nám nepovede vysvětlit každou věc, protože by nám to zabralo... jen jediná z těchto pečetí, museli bychom zůstat... kdybychom ji měli

provést Písmem naskrz až do konce. Inu, to by trvalo celé měsíce, a stále bychom byli u toho, protože těmi pečetěmi je provázáno všechno od 1. Mojžíšova po Zjevení — jedna jediná pečeť.

16 A tak se snažím udělat toto; nechci se od toho daleko odchylovat. Poznámám si odstavec Písma nebo krátkou poznámku a budu se snažit vyhnout tomu... budu se věnovat jenom té jediné věci. Musím sledovat hodiny, tam vzadu, protože... mluvím, mluvím... doufám, že to je správná inspirace. A když se podívám dolů, abych se přesvědčil... začínám mluvit a zjišťuji, že jsem se odchytil od tématu, vracím se a jdu zpět, abych vzal jiné místo Písma, aby to bylo srozumitelné, vidíte, aby to bylo osvětleno z jiné strany, místo, abych s tím pokračoval dopředu.

17 A tak dnes večer budeme studovat, z Boží milosti, s Jeho pomocí, tu pátou pečeť. Je krátká, ač je trochu delší než ty ostatní. Tito čtyři jezdcí, inu, každá měla dva verše. A tady jsou tři verše v jedné. Nuže, pátá pečeť začíná v 6. kapitole Zjevení v 9. verši.

Nuže, jestli zde je náhodou nějaký příchozí, který neslyšel o těch čtyřech jezdcích na koních... Vidíte, někdy se jednoduše k něčemu vrátíme a jen se o tom letmo zmíníme, a když to uděláme, domníváme se, že to lidé pochopí. A tak, když tu vyvstane nějaká malá pochybnost, mějte ještě trochu strpení nebo si obstarajte pásku a poslechněte si ji; a jsem si tím jist, že vám to bude k prospěchu. Doufám, že ano.

18 Nuže, všichni čtete od 9. do 11. verše včetně.

A když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi.

A hlasitě volali: „Jak dlouho ještě, Hospodine, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?“

Každému z nich tedy bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, ať odpočívají ještě krátký čas, dokud se nenaplní také počet jejich spoluslužebníků a jejich bratrů, kteří mají být zabíjeni jako oni.

19 Nuže, to je spíš záhadné. A teď, kvůli těm páskám a duchovním a učitelům, kteří zde sedí... Nuže, jestli na to máte jiný náhled, já jsem ho měl také. Ale беру to z inspirace, která na to úplně změnila můj náhled.

Ale, když to následně vidíme zjevené, zapadá to do toho, *co bylo* předtím a dává dohromady ty věky církve s Písmem a jak se to prolíná. Právě z toho důvodu věřím, že to pochází od Boha.

20 Nuže, uvědomujeme si... někdy si myslím, že spoléháme na to, co o tom řekl nějaký významný učitel, inu, to je v pořádku. Nezavrhnuji učitele, nikoliv. Nezavrhnuji nikoho. To, co zavrhnuji je hřích, nevěra, ale ne někoho takového.

Někteří lidé řekli: „Ty zavrhuješ organizace.“ Ne, nikoliv. Zavrhnuji denominační systém, ne lidi, kteří tam jsou — skupinu lidí, kteří tu organizaci tvoří, víte — ale systém, kterým jsou řízeni. To zavrhnuji, katolíci a protestanti jsou na tom stejně.

21 Aj, měl jsem... někteří z mých nejlepších přátel, které znám, jsou katolíci. Uvědomujete si (ten člověk tu může dnes večer sedět, možná že jo), tuto modlitebnu jsme mohli postavit jen díky tomu, že jistý římský katolík se postavil u soudu, předstoupil dopředu — opravdový chlapík a zastal se mě, nikdo jiný by to neudělal! Ano a oni to nemohli odmítnout. Je to tak.

Oni řekli... odhadli příliš velký počet lidí. Řekli: „Ó, v tom kostele nebude více než osmdesát lidí!“ Tak nějak.

On řekl: „Ta církev tam existuje, znám jejího pastora“ (a všechny ostatní) a řekl, „ta církev tam už byla dávno. Ti ostatní to mohou dělat, proč by nemohli tito?“ Římský katolík, můj dobrý přítel. Ano, přátelé.

22 Jednou se mnou mluvil jistý chlapec, který je katolíkem, můj opravdový, vroucí přítel. Předtím, než jsem se odstěhoval, měl tady železářství. Řekl: „Billy, vím, že nevěříš našemu náboženskému systému,“ řekl, „ale chci ti říct na rovinu,“ řekl, „že Bůh natolik poctil tvé modlitby za nás; jsem si jist tím, že kdybys měl v našem národě nějaké nepříjemnosti,“ řekl, „přispěchá ti na pomoc každý katolík v této zemi.“ A tak, vidíte... On řekl: „Každý křížák [Poznámka 4: hanlivě o tom, kdo nosí kříž, zde se týká katolíků],“ tak to nazval. Opakuji to přesně tak, jak to on řekl.

23 Samozřejmě, oni si na to dělají nárok, protože prvotní křesťané nosili na zádech kříž. Víme o tom z historie. A oni si dělají nárok na to, že jsou původními křesťany; opravdu jimi byli. Ale jejich systém je dostal daleko od této cesty, vidíte. A tito lidé, katolíci nebo Židé, kdokoliv to je. Jsou lidskými bytostmi z toho samého stromu, z kterého pocházíme i my. Vidíte? Je to tak. Jsou to lidé, kteří milují, jedí, pijí a spí

a... jako všichni ostatní. A tak, nesmíme nikdy zavrhnout jednotlivce. Ne, nikdy, vidíte?

24 Nesmíme zavrhnout jednotlivce, ale jako kazatel musím udeřit na toho hada, který tyto lidi pokousal, vidíte. Nikdy bych si... Co se týče mě, já bych to neudělal, kdybych k tomu neměl pověření od Boha, a tak je mou povinností, abych to dělal, a musím se toho zhostit pravdivě a věrně.

Ale, jestli katolík, Žid nebo kdokoliv jiný, přijde sem, i kdyby to byl mohamedán, Řek nebo ortodoxní nebo kdokoliv jiný, kdyby sem přišel, abych se za něj modlil, budu se za něj modlit stejně upřímně jako za své vlastní. Je to tak. Jistě, protože on je lidskou bytostí. A takto jsem se modlil za budhisty a sikhy, jainisty, mohamedány a všechny možné, vidíte. A já se je na nic neptám. Jednoduše se za ně modlím, protože jsou někým, lidskými bytostmi, které chtějí být zdravé a snažím se jim jejich život na této pouti trochu usnadnit.

25 Nuže, uvědomuji si, že to je pro mnohé z nás zde... Víím, že zde sedí přinejmenším dva nebo tři učenci, a oni jsou chytří a čtou učení jiných mužů na toto téma. A chci, aby si tito bratři uvědomili, že já tyto muže nezavrhuji. Vyjadřuji jen to, co mi Pán ukázal. O ničem jiném nevím.

Nuže. Nikdy nesmíme takto uvažovat, protože... nějaká pradelna nebo malý oráč na poli, že oni nemohou obdržet zjevení od Boha, protože, vidíte, Bůh, On se opravdu zjevuje v jednoduchosti. Měli jsme to v neděli u příležitosti zahájení toho *cyklu* — jak se On zjevuje v jednoduchosti. To Jej činí velkým.

26 Nuže, dovolte mi tedy... dovolte mi to na okamžik zopakovat. Co činí Boha velkým, je to, že se může stát jednoduchým. To Ho činí velkým. Bůh je velký a může se projevit v tak jednoduché formě, že moudří tohoto světa Ho nemohou najít. Prostě Ho nemohou najít, protože On sám sebe učinil příliš jednoduchým. Nyní dávejte pozor. To je samo o sobě tajemstvím zjevení Ježíše Krista, vidíte. Nic nemůže být větší než je Bůh, a nemůžete nic udělat tak jednoduchým jakým On dokáže udělat sám sebe. Vidíte a to Ho činí velkým.

27 Nuže, velký muž, on se může stát akorát ještě trochu větší a pak se snad skloní a osloví vás: „Těší mě“ nebo tak nějak, ale on se nemůže snížit. Je to prostě v něm. Je člověkem. Nemůže se ponížít, protože kdyby se měl snížit k těm malým, pak samozřejmě, musel by se odvolávat na to, co řekl někdo jiný a tak dále a pak by se musel znovu vytahovat nahoru, vidíte? Ale u Boha cesta nahoru je dolů.

28 Moudří tohoto světa se Ho snaží ve své moudrosti najít. Ale oni se takto od Něho jenom vzdalují, vidíte. Moudří tohoto světa... když se snažíte vysvětlit něco pomocí matematiky nebo něčeho jiného... Zapamatujte si, On to vložil dokonce do Bible, ve Zjev —... (ne, promiňte), tuším, že v Izaiáši 35, že to je dokonce... je to tak jednoduché, že dokonce chybní osoba to může pochopit, neboť „i nejhlupejší v tom nezlouzí.“

Moudrý to ve své moudrosti daleko mine, vzdálí se od Něho ještě víc, když se Ho bude snažit najít pomocí moudrosti. Nuže, nezapomeňte na to. (To bude nahráno, vidíte.) Moudří ve své moudrosti odejdou daleko, když se Ho budou snažit najít pomocí své moudrosti, takto Ho minou, vidíte. Kdyby se stali natolik velcí, aby se stali dost jednoduchými, pak by Ho najít mohli — pokud jste natolik velcí, abyste se stali jednodušší, vidíte.

29 Víte, že to je pravda. Přicházel jsem za lidmi do jejich kanceláří a tak dále, kteří byli opravdovými velikými lidmi — králi, vidíte, hodnostáři, vládci — a obvykle to jsou velcí lidé. Pak jsem přicházel na místa, kde chlapík, který má náhradní oblek, možná nějaký kazatel, se chtěl se mnou na chvíli přít a někdo by si pomyslel, že svět se bez nich neobejde. Jsou nadutí ve svých myslích, vidíte. Ale velký člověk, velký člověk se posadí a snaží se vás přesvědčit, že tím velkým mužem jste vy. On se umí pokořit.

30 A tak vidíte, Bůh je tak velký, že se může pokořit do takového stupně, že lidská bytost se tak nízko sklonit nedokáže a to je všechno. A pak oni jsou... snaží se najít Jeho... Inu, podívejte se, snaží se Ho najít tak, že posílají své chlapce do školy, aby získali titul bakaláře umění. Budou se to snažit najít pomocí teologické terminologie Bible. A snaží se Ho najít pomocí vzdělávacích programů a programů organizací a pomocí přikrášlování věcí. A snaží se nalézt... On tam vůbec není! Jen bojujete s větrem, nic jiného. Jen se od toho vzdalujete.

31 Kdyby jejich velikost spočívala v naprosté jednoduchosti, mohli by Ho takto najít, svou jednoduchostí. Ale tak dlouho, jak jdete cestou moudrosti, vzdalujete se od Něj. Nuže, dovolte mi to tak vyjádřit, abyste to neminuli. Tak dlouho, jak usilujete o nalezení Boha moudrostí, jako v zahradě Eden, jako za dnů Mojžíše, jako za dnů Noa, jako za dnů Krista, ve dnech Jana, ve dnech apoštolů, až po dnešní den... Když se to snažíte rozřešit, když se snažíte najít Boha moudrostí, po celou dobu se od Něho vzdalujete! Snažíte se to pochopit. Tím to nedocílíte. Je to třeba přijmout, vidíte. Uvěřte tomu. Nesnažte se to pochopit.

32 Já nejsem schopen pochopit proč... opravdu, mnoho věcí. Není moc věcí, které bych byl schopen

pochopit nebo kterým rozumím. Nerozumím tomu, jak ten mladý muž, který zde sedí, jí totéž co jím já, a tady je... má na hlavě krásné husté vlasy a já nemám nic. Já tomu nerozumím. Říkají, že to působí vápník a já si nestačím stříhat nehty, zatímco nemám vlasy, které bych si mohl stříhat. Tomu nerozumím.

33 Jak říká jedno staré přísloví (to by mohlo trochu narušit vážnost tématu — ale je to důležité, i když jsem se ještě nedostal k té pečeti), proč je tomu tak, že černá kráva jí zelenou travu, dává bílé mléko, ze kterého je [Poznámka 5: doslovně se stlouká] žluté máslo. Samozřejmě, to nemohu vysvětlit, protože, jak vidíme, každá jedna věc je produktem té druhé; a proč je tomu tak, že...? Tohle nemohu vysvětlit.

Nemohu vysvětlit, jak mohou stát dvě lilie nebo dvě květiny téhož druhu a jedna je červená a druhá je žlutá, jedna hnědá a druhá modrá. Nechápu to — svítí na ně to samé slunce. Odkud se bere barva? Vidíte? To nejsem schopen vysvětlit; a přece to musíme tak přijmout.

34 Přál bych si, aby mi nějaký veliký teolog vysvětlil, jak tato země stojí na oběžné dráze. Přál bych si, abyste mi vědecky vyhodili balón do vzduchu, aby se otočil a ať se podruhé otočí v tom samém místě. To není možné. A přece je to tak dokonale načasované, že mohou předpovědět zatmění slunce s přesností jedné minuty dvacet let dopředu. Ještě nemají hodiny ani hodinky nebo nějaký přístroj, který by byl tak přesný. A přece tam země stojí a je vychýlena dozadu. Co kdybychom ji trochu narovnali? Takový pokus by byl bláhový. Vidíte...

35 A tak vidíte, nesnažte se získat moudrost k porozumění. Jen věřte tomu, co On říká; a čím jednodušší se můžete stát, právě o to se jedná — pak to najdete. Nuže, jsem tak vděčný — tak vděčný, že On se stal jednoduchým.

Nuže tedy, najdeme to v 6. kapitole a v 9. verši, dovolte mi začít.

A když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi.

36 Všimněte si, tady už není žádná zmínka o jiném zvířeti nebo živé bytosti, která by oznámila tu pátou pečeť. Nuže, vzpomeňte si, při čtvrté pečeti tam byla. Byla při první pečeti, při druhé, třetí, čtvrté, ale tady není žádná. Vidíte? Nuže, jestli si všimnete... přečteme si jednu z těch dřívějších pečetí. Vraťme se do čtvrté pečeti a sedmého verše. „A když otevřel čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti říci: ‚Pojď... dívej se.‘ Když otevřel třetí pečeť, slyšel jsem třetí bytost říci: ‚Pojď a dívej se.‘ Nebo druhou bytost říci: ‚Pojď a dívej se,‘ a první bytost říci: ‚Pojď a dívej se.‘“

37 Ale když přistupujeme k páté pečeti, tam není žádná bytost. Jen si všimněte. „A když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem...“ Pospěšme si tedy, vidíte, tam není žádné zvíře — zvíře znázorňuje sílu. Víme o tom. Není tam žádné živé stvoření.

Nuže, jedno z těch stvoření... během studia zjevení v těch církvích jsme se dozvěděli, že jedním z nich byl lev a tím druhým byl vůl. A tím dalším byl člověk a dalším byl orel. V církevních věcích jsme se dozvěděli, že tyto čtyři zvířata znamenají moc a že jsou shromážděny kolem apoštolských Skutků tak, jako stánek na poušti.

38 Jistě tomu rozumíte, protože teď nemám čas se tím zabývat. My jsme to zde nakreslili a přesně ukázali. Oni nad tím bděli, nad Beránkem a Slovem — přesně tak, jak to dělali nad truhlou smlouvy v tom svatém místě na poušti a tak dále.

Nuže, my jsme pozičně ukázali kmenové barvy Izraele a skrze to... Kolik z vás poslouchalo „Sedm věků církve?“ Tuším, že mnozí měli — dvě třetiny z vás. Všimněte si, že dokonce povaha těch zvířat byla přesně kmenovým emblémem, kterým směrem ti čtyři... těch dvanáct kmenů bylo po čtyřech na každé straně nebo po třech na každé straně. A čtyři zvířata seděla a dávala pozor ze všech čtyř stran.

39 A když jsme šli a vzali evangelia a přesně ukázali... Když jste vešli do truhly, oni střežili tu truhlu, smlouvu. A když jsme zjistili, že smlouva té nové církve, jejím znázorněním zde na zemi byl Duch Svatý. Krev nám poslala zpět Ducha Svatého. A ty čtyři zvířata znázorňovala dvanáct Izraelských kmenů, nad kterými bděla. A zjistili jsme jejich povahu a použili jsme tu povahu a převedli to do každé jedné z těch čtyř evangelií... přesně, to bylo jedno a totéž. Jeden promlouval ke lvu, druhý k volu a ten další — zkrátka čtyři evangelia. Je to tak. Čtyři evangelia jsou záštitou Ducha Svatého. Amen!

40 Vždycky jsem se pozastavoval... to ke mně přilnulo... Nuže, je to, tuším, asi před šesti lety, co jsem slyšel, jak jeden veliký muž řekl, že Skutky apoštolů byly jenom rámcem. Slyšel jsem to mluvit mnohokrát. Ale slyšet muže, který má postavení kazatele a jako učitel, který napsal některé z nejznámějších knih, které lidé všude čtou... A on si dovolí říct, že Skutky apoštolů se nehodí k vyučování církve, zatímco Skutky apoštolů byly jejím vlastním základem! Protože Bible říká, že Boží základ stojí na učení apoštolů (Je to tak!), Kristus, uhelný kámen.

A když se tam ten chlapík postavil a udělal poznámku, moje srdce málem selhalo. Pomyslel jsem si:

„Není divu...“ dobrá, nyní to vidím v pečetích. To nebylo prostě zjeveno, nic jiného.

41 Tak tedy, ony tam byly, stály tam. Tam byl někdo, kdo to říkal. Všimněte si nyní, oni střežili. Nuže, když přejdeme k Matouši 28:19 a necháme to projít Matoušem (který byl znázorněn lvem) a zahloubáme se do toho, dozvíme se přesně, proč oni křtili ve jméno Ježíše Krista. A On tam byl, stál právě tam s tím odstavcem Písma, aby střežil posvátnou pravdu křtu ve jméno Ježíše Krista. (Dobrá, teď opustíme věky církve.)

42 Všimněte si. Ale zde, když teď přistupujeme k této páté pečetí, tam nepředstupuje žádný jezdec na koni, tam není žádné zvíře, které by ji oznámilo. Jan prostě... Beránek ji otevřel a Jan ji uviděl. Nebyl tam nikdo, kdo by řekl: „Pojď a podívej se; pojď se podívat.“ Všimněte si, žádná moc živého stvoření. A v šesté pečetí není žádného oznamujícího zvířete. A v sedmé pečetí, tam není žádné oznamující zvíře — žádná moc, která by to oznámila, vidíte. Nikdo to zde nedělá.

Nahum... pohleďte... na... Po čtvrté pečetí, tam nezazní žádné oznámení od žádného mocného zvířete, počínaje pátou pečetí, šestou nebo sedmou pečetí. Vůbec nic.

43 Všimněte si teď, to se mi líbí, jako v době jezdce na těch čtyřech koních — ten jezdec, jednotné číslo, čtyř různých koní — tam bylo zvíře, které oznámilo tuto moc. Pokaždé, když ten jezdec přesedlal na jiného koně a vyrazil na svou jízdu, vystoupil také jiný druh zvířete, který by to oznámil. To je velkým tajemstvím. To je tajemství... Proč? Oznámit to tajemství.

Proč zde, v té páté pečetí, není nikdo, kdo by ji oznámil? Tady to je. Podle zjevení, které mi dnes brzy ráno bylo dáno Pánem Ježíšem, je to proto, že v tom čase tajemství věku církve je už skončeno. Tajemství antikrista je už v té době zjeveno. Antikrist vyrazil na svou poslední jízdu a my ho vidíme na bledém koni, směsi mnoha barev, a jede až na zatracení. (Budeme to mít u příležitosti těch pozounů a tak dále, když o tom budeme vyučovat, rád bych se teď o tom zmínil, ale vzdálil bych se od tématu.)

44 A tak jede... on jede... Z toho důvodu tu nikdo není. Nuže, víme... Je napsáno... všechno má nějaký význam. Nuže, vzpomeňte si, jak jsem řekl na začátku: „Nic se neděje bezdůvodně.“

Vzpomínáte si na tu kapku inkoustu? Nyní to můžeme zdůvodnit. Z nějaké příčiny zde nemuselo být zvíře nebo moc, která by tuto pečeť oznámila jako zlomenou. A jedině Bůh může zjevit proč (tím to hasne), protože to vše... vše vězí v Něm.

45 Ale důvod, proč On zjevuje, nakolik jsem to pochopil, je ten, že tajemství knihy vykoupení, nakolik antikrist byl zjeven... V té samé době už církev zmizela a tyto věci se už vůbec nekonají v církevním věku. Je to tak! Konají se mimo věk církve. Církev v tom čase je už rozhodně ve vytržení. Církev odchází ve čtvrté kapitole Zjevení a nevrací se zpět, dokud nepřijde s Králem v 19. kapitole. Ale tyto pečete zde zjevují to, co bylo, co je a co se stane, vidíte. A nyní, co mělo být pro tyto věky církve, bylo zjeveno v těchto pečetích a teď, pozorujte, co to obnáší.

46 Čtyři stádia jeho jezdce byla zjevena. Čtyři stádia jedoucího antikrista byla v tom čase zjevena. A proto jich zde už více nebude. Zde byly čtyři živoucí bytosti od Boha, oznámit jejich jízdu, když jeli.

Čtyři zvířata jsou čtyři moci. Nuže, víme, co znamená zvíře, skrze výklad těchto pojmů z Biblické symboliky, ony znamenají moc. Nuže, podívejme se na to zblízka. Tato čtyřka... nebo, zvířata v Bibli znázorňují moc mezi lidmi. Nuže, jestliže najdeme... Jako Daniel, když viděl povstávat nějaký národ, byl to třeba medvěd, který měl vedle sebe žebro — symbol. Pak viděl povstávat jinou moc — kozla. On také něco znázorňoval. Pak viděl povstávat jinou moc, byl to leopard s tolika hlavami. On znázorňoval nějaké království. Potom viděl, jak povstává další. Veliký lev s vyceněnými zuby — který šlape po tom, co zůstalo. To všechno dohromady znázorňovalo nějakou moc.

Jedna byla královstvím Nabuchodonozora, jak tomu bylo v jiném snu. Daniel měl vidění; Nabuchodonozorovi se zdál sen. Ale Daniel vyložil jeho sen a to souhlasilo s viděním. Amen! Fíííí.

47 Ó, kdybyste jen věděli, co se stalo! Co se stalo, než jsme odsud odešli. Chápete? Jakže, přišlo šest snů, přesně v souladu s viděním. Vyložený sen je viděním, protože... Nikdo se možná nenarodil s podvědomím v bdělém stavu, když vidí danou věc; Bůh tedy působí na jeho podvědomí a promlouvá k němu, což zaslíbil, že v posledních dnech navštíví svůj lid rovněž ve viděních.

Nuže, vidění je, když jsi v bdělém stavu, stojíš, asi takto a jsou zjevené jisté věci. A ty stojíš a rovnou to říkáš. Vidíš, co se stalo a co ještě bude a tak dále. Ale nyní, sen je, když spíš a tvých pět smyslů nevnímá, jsi v podvědomí. Někde se nacházíš, protože když se vrátíš, vzpomínáš si, kde jsi byl. Pamatuješ si to po celý život, vidíš. To je tedy vaše podvědomí. A pak... vidíte...

48 Kongresman Upshaw měl ve zvyku říkat: „Nemůžeš být tím, čím nejsi“ a to je v podstatě pravda, vidíte. A když se někdo narodil jako vidoucí... Nuže, vidíte, abyste to mohli udělat, tyto... oba stupně vědomí musí být pohromadě. Ne ten jeden s pěti smysly aktivní a ten druhý vypnutý, jako ve spánku,

když těch pět smyslů není aktivních. Ale koukejte, když oba (tak ses narodil) jsou spolu, nespí. Takto přecházíš z jednoho do druhého. Nespí. Není tu prostor pro spánek. A sami se nemůžete takovými udělat. A tak, dary a povolání jsou Bohem předurčeny. Darů a povolání Bůh nelituje, jak říká Bible. Vidíte? Byly ustanoveny před založením světa, vidíte?

49 Nuže, zjistili jsme, že tato Danielova šelma znamenala moc, která povstávala mezi lidmi. Nebo taky zde v Janově vidění a to ukazuje, že to byla moc — povstávaly národy, jako třeba Spojené státy ve Zjevení 13, jako beránek. A potom, jestli chcete vidět ten rozdíl... Říkáte: „Dobrá, to je řeč o národní moci.“ To znázorňuje rovněž svatou moc — zvíře. Věděli jste to?

Všimněte si Rebeky... Když Abrahámův služebník, Eliezer přišel k Rebecce, posadil ji na velblouda — toho samého velblouda, kterého napojila. A ona jela na tom velbloudu na setkání s ženichem, kterého neviděla. Ta stejná věc, kterou napojila, ji dovedla do jejího budoucího domova a k manželovi.

50 Dnes je tomu tak stejně, vidíte. Ta samá věc, kterou napojí církvev — totiž semeno, semeno Slova — je právě tím Slovem, které povstane k životu a přivede nás k našemu neviditelnému Ženichovi, vidíte.

A podívejte se jak dokonale... Izák opustil dům a byl na poli, daleko od svého domova, když ho spatřila Rebeka. A církvev se setká s Kristem v povětří a pak On ji vezme zpět do domu svého Otce, kde jsou připraveny příbytky. Stejně tak jak Izák vzal Rebece. A všimněte si, to byla láska na první pohled. Ó, aj, ona mu běžela v ústrety! Stejně tak bude s církvev, když se setká s Kristem v povětří a zůstane s Ním navždy.

51 Nuže, otevřeme si Bible. Zvířata to jsou moci. Všimněte si. Nuže, chci, abyste si všimli, že ďábel měl své čtyři šelmy, které měnily své barvy a šly kupředu. Měl své čtyři šelmy. Z těch tří barev udělal čtvrtou, toho bledého koně — bílý kůň, rudý kůň, černý kůň.

A viděli jsme, jak každý jeden z nich byl stádiem jeho služby, stádiem prvotní církvev, která se zformovala na denominaci v Nicei. Prvotní letniční církvev — ta, na kterou byl vylit Duch Svátý — šla kupředu a přijala ducha antikrista, zformovala organizaci, zrodila některé dcery — organizace, změnila třikrát svou moc a vložila ji na jednoho a byl z toho bledý kůň; a potom mu bylo dáno jméno smrt a jel s ním do věčnosti. Je to tak jasné, jak je to jen možné.

52 Nuže, všimněte si, on obdržel toho koně a jel na něm. Bůh má rovněž... jako v každé době... teď pozorujte! Když se na začátku ukázal antikrist, na čem se zjevil? Na bílém koni, naprosto nevinný, jenom nauka v církvev. Oni chtěli společenství. Vaše společenství je s Kristem. Ale oni chtěli společenství. Nemohli to snést. Chtěli... Dobrá, víte, v církvev povstávalo něco jako malé sekty. Vy pastoři, vy to znáte, vidíte. Jak se říká: „Vrána k vráně...“

Ale, jestli jsme znovuzrozenými bratry, neměli bychom zaujímat takový postoj. Nikoliv.

53 Nuže, jestli v našich bratrech vidíme něco špatného, jednoduše se modleme a přinášíme to před Boha a milujeme toho muže, dokud ho nepřineseme do Boží přítomnosti. To je ten způsob, opravdu, jak na to máme jít.

Přece víte, co řekl Ježíš... Bude tu také plevel, protože Ježíš řekl, že bude, ale nevytahujte ho. Vytrhnete s ním taky pšenici, vidíte. Nechte ho na pokoji. Ať to oddělení provede On sám ve svém čase, vidíte. Ať rostou spolu.

54 Všimněte si, když vyšla tato šelma... Antikrist vyjel na šelmě, své moci. Ó, to se mi líbí. Právě teď jsem začal pociťovat posvátné vzrušení, vidíte, snad tuto stimulaci.

Všimněte si, když antikrist... Tato zjevení v přítomnosti této ohnivé koule visící v místnosti! Ó, bratře! Třebaže jsem je viděl od dětství, pokaždé když se to ke mně blíží, cítím úzkost. Upadám téměř do stavu bezvědomí. Nikdy si na to nezvyknu. To není možné. Je to příliš svaté.

55 Všimněte si, když antikrist vyjel na svém služebném zvířeti, Bůh rovněž posílá své zvíře, aby se s ním utkalo. Vidíte? Nyní sledujte. Pokaždé, když šelma vyjede na svém koni, když antikrist vyjede na svém koni, na svém zvířeti, oznámit svou službu, Bůh rovněž posílá své zvíře, ve své vlastní masce, oznámit, že se s ním utká v boji.

Nuže, Písmo říká: „Když se nepřítel přivalí jako řeka, jehož duch Hospodinův pryč zažene [Poznámka 6: podle ang. KJV: vztyčí proti němu korouhev].“ A tak, když nepřítel vyrazil jako antikrist, Bůh proti němu poslal jistý druh moci, aby mu čelil. A potom, když vyjel znovu, jako rudý kůň — jiná barva, jiná moc, jiná služba, Bůh proti němu posílá někoho jiného, aby podržel církvev. Ten posílá třetího, Bůh opět posílá své třetí zvíře, které přichází a oznamuje to. Ten posílá čtvrtou; Bůh rovněž posílá čtvrtou. A v tom čase je antikrist u konce a věky církvev jsou také u konce. Pozorujte. Nuže, ó, já... to je velice pěkné.

56 Nuže, jsme svědky toho, jak ďábel mění své čtyři šelmy, čímž jsou míněny moci... bylo zjeveno...

jakou moc zjevil světu a jak nakonec dopadnul na tom mrtvolně bledém koni. Nuže, podívejme se na Boží moci těch zvířat, které se s nimi přicházejí utkat v boji.

První Boží zvíře, které přišlo čelit antikristovi; duch antikrista, který poslal jen své učení... Nuže, zapamatujte si to, když antikrist vyjel na začátku, byl ve vyučovací službě. Na začátku antikrist vyjel ve vyučovací službě.

57 Sledujte toho, který se s ním přišel utkat, Lva. Lev z Judova pokolení, kterým je Slovo. Když vyjelo jeho falešné učení, vyšlo mu čelit pravé Slovo. Z toho důvodu máme Ireneu a Polykarpa a ty další, sv. Martina. Když antikrist jel se svým falešným učením, Bůh poslal své učení, Slovo, Lva z Judova pokolení, kterým je Slovo zmanifestované skrze Ducha Svatého a Duch Svatý zde projevuje sám sebe jako Slovo.

Díky tomu prvotní církev měla uzdravení a zázraky, vidění a moc, protože to bylo živé Slovo ve formě Lva z pokolení Judy, které vyjelo, aby se s ním přišlo utkat v boji. Amen! Nuže, pochopili jste to? On posílá svou moc, antikrista; Bůh posílá své — Slovo. Antikrist, falešné učení; pravé učení šlo spolu s ním, aby jej potřelo. Nuže, to bylo to první. Nuže, to byla prvotní církev, apoštolská, která se mu postavila.

58 Nuže, druhá šelma, ta rudá šelma, kterou antikrist poslal, která byla... na které jel, měla vzít ze země pokoj a přivodit válku. Nuže, ta druhá, tím zvířetem, které ho mělo potřit, byl vůl. Vůl znamená dřinu, je to soumar.

A teď, kdybychom se mohli na minutku zastavit, dovolte mi... jen, abych si byl jist tím, že jste to pochopili. Tento druh moci pro vás může být trochu záhadný. Vezměme zde Tyatiru a budeme sledovat, jestli to nebyla těžce pracující církev, uvidíme.

A andělu církve v Thyatirech napiš: Toto praví Syn Boží, který má oči jako plamen ohně a jehož nohy jsou podobné bronzu:

Znám tvé skutky [Vidíte? Samé skutky, vidíte, protože to je ten, na kterém jede], lásku, službu [vidíte, to jsou samé...], věrnost... i tvou vytrvalost. A tvých posledních skutků [znovu, dvakrát — tvé skutky] je více nežli prvních.

59 Vidíte, to ukazuje, že Tyatirský věk... Poté, když se antikrist usadil a vstoupil do Tyatirského věku, této malé církvi už nezbylo nic jiného než dřina. A ještě něco k tomu, vůl je rovněž obětním zvířetem, vidíte. Klade svůj život dobrovolně, jak oni ho pokládali tehdy.

V temných věcích, po dobu tisíc let, tam, kde katolicismus vládl nad světem, platilo jen „ano“ nebo „ne.“ Oni se smrti nevzpírali. Tak nebo tak šli na smrt. Proč? To byl duch toho věku.

60 A proto Ireneus, proto Polykarp, Jan, Pavel, tito velcí muži tehdejší doby, zápasili s touto věcí... Pavel to viděl. On řekl: „Vím, že po mém odchodu vejdu mezi vás vlci, bratři, kteří budou učit zvrhlým věcem, aby vás odtáhli pryč.“

Podívejte na toho přísného malého apoštola stojícího tam, jeho záda samá jizva po bičování, jeho oči slzí. Ale on mohl vidět dál, než sahal jeho obzor — zřetelněji a výš než mohli vidět oni, těch 180 000 000 světelných kilometrů. Viděl přímo do věčnosti. On tam stál. A předpověděl to, řekl, že se to stane a řekl... přešel až do dalšího věku, který měl přijít.

61 Nuže všimněte si, on tam stál. A dále, po něm... svatý Jan žil nejdéle. A když se sv. Jan pokoušel shromáždit všechny tyto svaté epištoly, pomazané Duchem Svatým, dát je dohromady a sestavit Bibli, byl zajat římským impériem a odvezen na ostrov Patmos. Nacházel se tam na ostrově Patmos kvůli Božímu Slovu. Polykarp mu to pomáhal překládat.

Jednou jsem četl dopis, že dokonce Marie napsala Polykarpovi a ostře ho pokárala, že... ne kárala, ale chválila ho jako šlechetného muže, který učil a přijal učení Ježíše Krista... který se narodil z ní, od Boha. Vlastní Mariina poznámka, kterou napsala Polykarpovi.

Polykarp byl, jak víte, předhozen lvům k sežrání. Ne, on byl upálen. Bylo pro ně už příliš pozdě, aby na něho v aréně pustili nějakého lva, tak tedy strhli lázně (staré lázně) a pustili ho do arény a upálili ho.

62 A když tam šel, kráčel se skloněnou hlavou. A římský setník řekl: „Jsi starý muž, máš dobrou pověst. Proč tu věc neodvoláš?“

On jen pohleděl k nebi a odněkud promluvil hlas (nemohli pochopit odkud), který řekl: „Polykarpe, neboj se. Já jsem s tebou.“

Proč? On stal se Slovem. Jsem zvědav... když začali kolem něj ukládat dříví na hranici, aby ho upálili, sestoupila dolů nebeská hudba a andělské sbory odněkud zpívaly píseň. On na ně ani jednou nezamžoural očima. Byl to statečný muž. To jsou muži, kteří obstojí.

Tito mučedníci napříč věky museli snášet hrozná muka. Ale kým byli? Byli pod inspirací Božího Ducha,

moci. A nezapomeň, církvi, stejně tak vy bratří poslouchající pásku. Chci toto podrobit zkoušce: jak může člověk něco udělat, jestli mu nebude propůjčena Boží moc?

63 Chtěl bych to znázornit tak, že sem položím tuto krabičku. Jestli jim Bůh pošle určité pomazání ducha, pak je to jediná věc, podle které budou jednat, ten duch, který mezi nimi působí.

Nuže, dokážeme vám z církevních dějin a skrze otevření těchto pečetí a moci, které byly uvolněny... A sledujte, církev reagovala přesně na pomazání a nemohla jinak.

64 Nuže, první byl lev, který zařval to čisté nezkažené Slovo. Ten druhý, v Tyatiře, byl vůl; a on byl pod břemenem, soumarem, promiňte. Byl také obětním zvířetem. A nebyla to právě tato bídná, bezvýznamná římská církev, která se tam usadila na tisíc let temných věků? A všechno, co vyznávalo, že není z římské církve, bylo ihned na místě usmrceno. Museli těžce pracovat a utíkat z místa na místo.

65 Vy svobodní zednáři, obraťte teď na to pozornost. Vzpomínáte si na znamení kříže? Víte, o čem mluvím? Všimněte si teď. Nuže, jestli si všimnete, to bylo schovávání a přechovávání této Bible. Vidíte? A oni mezi sebou museli pracovat. Je to tak — vůl.

A když přišel čas (o tom se pojednávalo včera večer), vidíte, když se věci vyvíjely dál a přicházel čas přinášení oběti, oni museli jít, On řekl: „Neškod' vínu a oleji.“ Co dělali? Oni šli a ochotně umírali.

66 Nestarali se, protože v těchto dnech v církvi působil duch oběti, námahy. Šli dál kupředu, bezstarostně, pomazání pravým Duchem Božím toho věku a umírali jako obětní hrdinové. Tisíce a tisíce, šedesát osm miliónů jich je na seznamu mučedníků — vůl, oběť.

Ó, aj! Rozumíte tomu? V pořádku. V pořádku. Nuže, oběť, oni v tomto věku mohli pouze pracovat, aby potřeli tu velikou opozici po dobu toho tisíce let.

67 Nuže, třetí šelmou, která vyšla od ďábla, byl černý kůň, vidíte. Nuže, třetím zvířetem, které vyšlo — z moci Boží a mělo se s ním utkat, potřít moc toho černého koně — byl muž, chytrý, nadaný Boží moudrostí.

Víte, člověk je chytřejší než všechna tato zvířata, vidíte. Je chytrý, protože je dokáže většinou přelstít. Je mazaný, chytrý. Vidíte, ten věk po temném věku, vycházející z toho temného věku, na druhou stranu, když vyjel ten černý kůň, když brali provize za své oběti a všechny další úkony a peníze byly jenom... Ó, víte, jak to vypadalo.

68 Nuže, další věc, která to přišla potřít, bylo zvíře s lidskou tváří: chytré, vzdělané, bystré, jemné, pomazané Duchem pro tento den. Všimli jste si? Nuže, on jej přišel potřít svou chytrostí Božího rozumu, kterou měl. To byl věk reformace — Martin Luther, John Wesley a tak dále. Vidíte, to byla reformace. Zwingli a ó, kdo ještě? Knox, Kalvín a ještě jiní, vidíte, oni vyšli. To byla chytrost.

69 Nuže, sledujte. Přesně od temných věků, od reformace, tím směrem, sledujte. To byla bystrost člověka. (Mohli byste trochu pootevřít okna... myslím si, že lidem je tu moc horko. Kdybyste trochu pootevřeli okna, protože... vím, že když tady stojím při kázání a je horko mně, určitě i vám, kteří jste tam.) Nuže, všimněte si. To byla lidská bystrost. Nuže, porozuměli jste tomu?

Třetí šelma poslaná satanem byla rovněž mazaná. Sledujte: „Měrka pšenice za denár a tři měrky ječmene za denár.“ Vidíte? Ó, aj! Vidíte, vidíte ten úklad výnosného podnikání? Chytrost jak se zmocnit zlata na světě, dostat do toho bohatství — to se přesně vyplnilo. Právě to... stanovili poplatky za modlitby. Vymysleli místo zvané očistec, ze kterého mohli vymodlit své bližní a lidé jim v závěti dávali své majetky. Církev a stát na tom byli stejně, a církev zabavila vaše majetky.

70 Cožpak nevidíte některé z těch současných evangelistů, že na nich je to stejné pomazání, jako měli tehdy? Jak dokážou přimět staré lidi, aby se zřekli svých důchodů a odkázali v závěti své domy a jiné věci. Co, bratře... nerad bych se do toho pustil. Je to jejich věc. To záleží na nich. Já s tím nemám nic společného. Nesu zodpovědnost jenom za tady to.

71 Nuže, všimněte si. Zvíře, které ho přišlo potřít, inu, to byl člověk. Všichni víme, že toto lidské zvíře, že moc člověka spočívá v jeho intelektu, v rozpoznání, že oplatek, který Martin Luther držel v ruce, když stoupal nahoru po schodech... Oni říkali: „ To je krev Ježíše Krista. To je tělo Ježíše Krista.“

A Luther to hodil na zem a řekl: „To je chléb a víno! To není Kristovo tělo, protože to tělo bylo vyvýšeno a sedí po pravici Boží a přimlouvá se.“ Vidíte — moudrost, člověk.

72 A když přišel John Wesley, po Zwingliho příchodu a po Kalvínovi... a přivedl církev do takové sebejistoty tak, že jim už nebylo zapotřebí probuzení. „Co má být, to bude,“ tím to zhaslo. A žili, jak se jim líbilo. Luteránská a Anglikánská církev je tak zvrácená, ó, aj! Celá země byla zkažena, právě tak, jak teď. Církev byly zvrácené... Když přišel do Anglie král Jindřich VIII. po krvavé Marii a udaly se všechny tyto věci... A církev byla plná násilí a korupce, mnozí se hlásili ke křesťanství a žili se čtyřmi nebo pěti

ženami nebo dělali, co se jim líbilo, a páchali ohavnosti.

John Wesley studoval Písmo a sledoval to a bylo mu zjeveno, že krev Ježíše Krista posvěcuje věřící a že by neměli... Co udělal dál? Přišel s další reformací. On ve své době zachránil svět, obdobně jako Luther. Vidíte? Čím to bylo? Ten muž, moc zvířete, která vyšla.

73 On propůjčil člověku moudrost k porozumění toho, že tato věc byla špatná. Že to nebyla krev Ježíše Krista; že to nebylo tělo Ježíše Krista. Že to jen znázorňovalo to tělo, vidíte.

To je... katolíci a evangelíci se k vůli tomu stále přou. To je jediná věc, ve které ještě nemohou najít společnou řeč. Všechno jiné kromě toho už mezi sebou dali dohromady. Tyto... koncily mají... Všimněte si, nuže. Ale nemohou se shodnout v této věci, vidíte. Víno je krev; a říkají, že to je skutečná krev, že kněz má moc proměnit chléb v pravé Kristovo tělo.

K tomu právě mají v kostelích tu malou schránku, víte. Z toho důvodu dělají znamení a různé pohanské oběti, podle kterých se řídí, víte a klanějí se a sundávají klobouky a tak dále. To není kvůli té budově. To je kvůli tomu oplatku v té schránce.

74 Všimněte si, jak chytře to satan udělal.

Ale podívejte se v té době na tuto lidskou bytost, vidíte, Bůh vložil Ducha moudrosti k porozumění tomu, co je špatné. Nuže, to mělo potřit tuto třetí šelmu, která přivedla církev do takové zkaženosti (on na ní jel), že to bylo hrozné — reformátor. Co v tom věku reformátorů dělali? Přivedli církev z pohanských ceremonií modloslužby zpět k Bohu. Kvůli tomu vyšlo toto zvíře (lidská chytrost, jezdec), aby to vykonala.

75 Nuže. Ale přečteme si teď třetí verš... Zjevení 3 a 2, jen na okamžik. Z nějakého důvodu jsem si to zde poznamenal. Nuže, nyní přichází na řadu ten Luteránský věk, věk reformace (Zjevení 3 a 2). A oni se nezmohli na nic jiného než, že se zorganizovali. Jakmile Luther začal se svou církví, oni se zorganizovali. V pořádku, Wesley udělal totéž, stejně tak letniční, přesně tak — organizovali se. Co udělali? Přijali systém, ze kterého vyšli, vidíte.

Nuže sledujte reformaci... je to řeč k církvi v Sardech. K andělu této církve, první verš, samozřejmě, vidíte.

Bud' bdělý a posilni umírající zbytek [totiž to Slovo, kterému jste byli vyučováni]; umírající zbytek [ona už tehdy byla hotová vrátit se zpět do organizace, právě jako katolická církev, ze které vyšli, vidíte]; neboť jsem před Bohem nenalezl tvé skutky naplněné.

76 Je to tak. Znovu se to tam vrací. Copak nevidíte, proč organizační systémy jsou na omylu? Kdo je začal? Bůh? Apoštolé? Římskokatolická církev.

Nuže, ať o tom každý historik mluví jinak. Tam to nenajdete. Oni jsou... říkají, že jsou matkou církví, opravdu jsou. Ale tuto věc organizovali a podrobili to systému s lidskou hlavou. My jsme nepřijali jednoho člověka jako oni; my jsme přijali celou dozorcí radu a dali je dohromady. A měli jsme z toho opravdový zmatek. To je pravda. Každopádně, jak může nějaká rada...

Je to právě tak jako s demokracií, myslíme si, že je správná. Taky tomu tak věřím, ale nikdy nebude správně fungovat. Nemůže. S takovou bandou Ricků, kteří pobíhají dokola, jak by to mohlo fungovat, pro pána krále, správně. To není možné. Všimněte si, správným řešením byl zbožný král.

77 Všimněte si, zvíře... nyní třetí zvíře, to byla lidská chytrost. On znázorňoval reformátory, kteří opustili pohanské modly... řekli: „To je chléb; to je víno.“ Vidíte, antikrist měl stále někoho, kdo reprezentoval křesťanství. Musel mít, protože on je proti, vidíte. A tak, když musel proti něčemu být... Nuže, kdyby jednoduše přišel a řekl: „Tak co, já jsem Buddha.“ To s tím nemá nic společného... to je od začátku pohanství. Ale antikrist je chytrý. Má všechny možné věci, které tu znázorňují křesťanství, rozdíl je pouze v tom, že je má na opačné straně, je to něco proti jejímu původnímu učení. Vidíte, to z něj dělá antikrista, vidíte.

A tak reformátoři, když vyšlo dopředu zvíře v lidské podobě, aby to potřelo... nuže, nezapomeň na to, třído. Nezapomeň na to! Zapamatujte si to po všechny dny vašeho života. Tato zvířata, to je pravda, je to TAK PRAVÍ PÁN, vidíte.

78 Všimněte si, modloslužba přinesla... zvíře v podobě člověka šlo v moci Boží, skrze moudrost propůjčenou mu Bohem a přivedlo církev z modloslužby zpět k Bohu. Ale ve... v tom samém církevním věku shledáváme, že když z toho začali dělat denominaci — tu stejnou věc, kterou udělali na začátku, tu kterou udělal Řím — nuže, tato církev si vytvořila dcery. A co na to říká On? Říká: „Neboť jsem tě před Bohem nenalezl dokonalým, a proto umocni svou malou sílu, která ti zůstala.“

Nuže, poslouchajme, jak je znovu varuje ve Zjevení (3:3). Vezměme... dobrá, domnívám se, že mi už zůstalo jen několik minut.

Pamatuj tedy, jak jsi přijal a slyšel mé Slovo; zachovávej je a čiň pokání [Jinými slovy, zapamatuj si, že jsi už jednou z této korupce vyšel, vidíte. A podívejte se sem:] Pokud však nebudeš bdít, přijdu na tebe jako zloděj [aj!] a nebudeš vědět, ve kterou hodinu na tebe přijdu.

79 A dál, On je hotov pohnout svícem. Je to tak. Čím On je? Světlem církve. A ona se vrátila do toho samého organizačního systému pohanských temnot, ze kterých vyšla a zůstává tam dodnes. Jsou to lidé s upřímnými srdci, kteří jsou přesvědčeni, že to je pravda, právě tak jako katolíci. A protestanti se katolíkům posmívají, zatímco se oba sobě podobají jako vejce vejci — přesně podle Slova. Lidská moudrost.

80 Nuže, všimněte si. Ó, jak se mi to líbí! Poslouchajte, jak je teď varuje. Nuže, souhlasíte s tím úplně, každý jeden z vás (nuže, jestli ne, pak mi napište otázku), že tato zvířata jsou přesně ukázána v každém z těchto věků, tak jak jsou zde ukázána v Bibli? Ona jednala přesně tak. Jejich historie svědčí o tom, co udělala. Když se tu na to dívám, vidíme přesně, co udělala. A zde, tato zvířata... Dříve jsem o tom nevěděl. Já jsem zde jednoduše seděl a mohl jsem je pozorovat, jak se pohybují kupředu, právě tak, jak vy vidíte mě. A to musí být správné, protože to souhlasí s Bibli. A tak můžete říct něco jiného než, že to je správné?

81 Všimněte si. Nuže, čtvrté zvíře, které bylo posláno, aby se utkalo s antikristem, z těch čtyř... Jste připraveni? Poslední zvíře, které vyšlo, neboli ta poslední moc, utkat se s antikristem — to byl orel. Vidíte? Tím čtvrtým živým zvířetem byl orel. Nuže, ti z vás, kteří se zabýváte věky církve, kteří studujete Písmo, byl to orel. A v Bibli ten poslední věk byl věkem orla a Bůh přirovnává orly ke svým prorokům, vidíte. Ten poslední věk, věk orla — zjevovatel pravého Slova. Vidíte?

Předtím, než Bůh přistoupí k akci, jako za dnů Noa, On posílá orla. Když převedl Izrael a faraónova armáda byla hotová k útoku, On poslal orla. Vždycky na konci posílá orla. A tady znovu posílá orla. To přesně souhlasí se Slovem; jak byste z toho mohli udělat něco jiného? On posílá orla.

82 Proč? Zjevovatel pravdy, on sestupoval během celého církevního věku. Jak tedy mohl vůl nebo člověk nebo kterékoliv jiné zvíře, které jelo...? Jak to mohlo být zjeveno, dokud nepřišel orel? Oni měli své místo. To byla Bohem poslaná zvířata, stejně tak jako všichni ostatní.

Lev, to byl originál. To je on, se kterým se utkal antikrist. Pak vzbudil jinou moc; On proti ní poslal další moc. Pak vzbudil jinou moc a On proti ní poslal další moc. Pak ta poslední moc — On přivádí dolů orla, aby navrátil děti zpět k původní víře otců — věk orla. Všimli jste si toho? Víc zvířat už není. To jsou všechna. To je konec.

83 Nuže, jestli teď vezmete Zjevení 10:1-7 (už jsem se na to odkazoval). Vzpomeňte si, jak v tom věku posledního posla, vidíte, co se mělo stát? Všechna tajemství Boží měla být zjevena — orel.

Nuže, vidíte, jak jedou ty čtyři šelmy? To je naprosto pravdivé. Věříte tomu? A nyní zde je každý věk nebo každá moc, která ho provázela; a zde je místo Písma, které ukazuje, co dělal ten nepřátelský jezdec. To bylo zjeveno v těch pečetích. A nyní bylo také zjeveno, že každá zvířecí moc, kterou Bůh vyslal, aby se postavil proti jejím úderům, to souhlasí do písmene až do toho času orla. Nuže.

84 Nuže, jestliže to je poslední doba, pak sem přichází orel. Je to tak. A k tomu...

Nuže, zapamatujte si, nuže, ve dnech, když přišel lev, to originální Slovo, slyšela toho lva asi setina lidí. Ve dnech, když přišel vůl, to byla jen nepatrná skupinka těch, kteří slyšeli poselství vola. Ve dnech, když přišel člověk a působil mezi lidmi, vidíte, on byl bystrý. Vyvedl ven malou skupinku, a co oni provedli? Viděl to satan, a proto je poslal zpět a oddal je s těmito věcmi. A zapamatujte si, když nakonec přiletí orel, bude to pouhá setina procenta, která to bude poslouchat. To je věk orla.

85 Vzpomeňte si, to jsou ti ostatní jezdcí... a dokonce Ježíš předpověděl, že kdyby neuspíšil svůj příchod, žádné tělo by nebylo zachráněno k vytržení. Souhlasí to s Písmem? Vidíte tedy, kde jsme, že ano, bratři a sestry? Vidíte, kde jsme? Bože, jsem tak rád. Nevím, co si mám počít.

To nejsem jen já, který zde stojí a promlouvá. Já jsem zde také. Jsem mezi vámi. To jsem já. Já mám rodinu. Mám bratry a sestry, které miluji. Ale nebeský Bůh byl natolik laskavý, že sestoupil dolů a zjevil tyto věci skrze vidění, která se během třiceti let osvědčila jako pravdivá. Jsme tedy zde. Došli jsme až sem. Dokázal to vědecký výzkum, potvrdilo to potvrzení Slova a tak jsme zde! A toto zjevení je od Boha a je pravdivé.

86 Zachytili jste něco? Jsem zvědav, jestli ano. Snad jsem vám to neměl v neděli říkat. Všimněte si, všimněte si... Jak nádherné. Nuže, všimněte si teď. A potom, podle Bohem určeného času k vysvobození

předpotopního světa, On poslal orla. A v době, kdy chtěl vysvobodit Izrael, poslal orla. Věříte, že dokonce v době Jana na ostrově Patmos, to poselství bylo tak dokonalé, že je nemohl svěřit andělu?

Víte, anděl je poslem. Ale víte, že posel byl prorokem? Věříte tomu? Budeme to chtít dokázat. Zjevení 22 — podívejme se, jestli byl orlem. Jistě, on byl orlem — byl poslem. Ale byl to prorok, který mu zjevil celou tuto knihu Zjevení. Zjevení 22. kapitola a 19. verš. Domnívám se, že je to správně, pokud jsem si to zde poznamenal. Zjevení 22:19. Možná se mýlím. Ne, to je 22:9. Tam to máme. Díval jsem se na to, 22:9. To souhlasí. Ó, ano, tady.

Hleď, abys to nedělal! Neboť jsem spolumužník tvůj i tvých bratrů proroků...

Sledujte, co zde Jan viděl:

... já Jan jsem tyto věci viděl a slyšel. A když jsem je uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se klaněl u nohou toho anděla, který mi tyto věci ukazoval.

[A pak on, ten anděl, vidíte]

Ale on mi řekl: „Hleď, abys to nedělal!“ [Žádný pravý prorok nebo kterýkoliv posel nebude uctíván.]

Ale on mi řekl: „Hleď, abys to nedělal! Neboť jsem spolumužník tvůj i tvých bratrů proroků a těch, kteří zachovávají slova této knihy. Klaněj se Bohu.“

87 Vidíte? Nuže, tato kniha byla tak důležitá, že je Slovem Božím. Nyní sledujte! A když je Slovo Boží přineseno, musí být přineseno prorokem, protože to jsou oni, ke kterým Ono přichází.

Čekal jsem ohledně toho otázku, zde v krabičce. Myslel jsem si, že bych ji sem vložil, vidíte. Myslím, že tam jedna taková je, a tak... myslel jsem, že jsem se měl o tom zmínit, vidíte. Každé Slovo Boží je přineseno... Bible nemění svůj systém. Vidíte, stále jedno a totéž. Ono musí přijít k tomu vidoucímu, jehož příchod čekáme. Nuže, všimněte si, Zjevení 10:1 - 7. Nuže, přečtěme si 9. verš znovu.

88 Nuže, měli jsme, my... Nuže, předtím, než vezmeme tento verš, chci se vás na něco zeptat. Vidíte to naprosto jasně, předtím, než opustíme ty pečete...? Zapamatujte si teď, po orlu už nepřichází žádná další moc — žádná další. Pokaždé, když antikrist s něčím přišel, Bůh poslal moc. Antikrist přišel s další mocí, Bůh poslal něco, aby ji potřel. Pak posílá další moc, Bůh posílá něco, aby ji potřelo. Vidíte? A když přišel na řadu orel, to bylo Jeho Slovo, zpět jak bylo na začátku.

89 Nyní sledujte. Není ten prorok, kterého očekáváme nějakým mužem pomazaným duchem Eliáše? To samozřejmě nebude Eliáš, ale přijde takový muž, jakým on byl. A jeho služba má poslat, má se navrátit zpět k těmto lidem, padlým skrze denominační zkomoleniny, zpět k původní víře otců.

Nuže, jestli to nespojuje celou Bibli dohromady, nevím, co by to ještě mohlo způsobit. Nemohu o tom nic víc říct, protože to je... to právě přišlo. To je pravda. Jestliže z toho něco vezmete, překroutíte to, vidíte. Musíte to tak prostě nechat.

90 Nyní si všimněte. Nuže, v 9. verši: „Duše pod oltářem.“ Nuže, tady se setkám s opravdovým nesouhlasem. Ale sledujte to ještě minutku. Podívejte. Myslel jsem si to také, ale to tak nepřišlo. Vždycky jsem si myslel, že tyto duše pod oltářem jsou mučedníci rané církve; a jsem si jist, že to říká Dr. Elias Smith a všichni ostatní, vidíte. Ale... Myslel jsem si to také. Ale když mi to Duch Svatý ukázal ve vidění, nebylo tomu tak. To nejsou ty duše.

91 Nuže, říkáte: „Dobrá, já se v tom nevyznám.“ Dobrá. Nuže, okamžik. Přesvědčíme se o tom. To nejsou duše nevěsty církve, vůbec ne. Mysleli jsme si, že to jsou duše nevěsty — církve, které tam čekají, ty duše pod oltářem, vidíte, které volají: „Jak dlouho, Pane? Jak dlouho?“ Dovolte mi to teď přečíst znovu, abychom to správně pochopili.

A když otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi.

92 Vidíte, Slovo Boží a svědectví, které držely... Nuže, nevzdalujte se od toho. Ještě okamžik, vidíte.

A hlasitě volali: „Jak dlouho ještě, Hospodine, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?“

Každému z nich tedy bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, ať odpočívají ještě krátký čas, dokud se nenaplní také počet jejich spolumužníků a jejich bratrů, kteří mají být zabíjeni jako oni.

93 Nuže, protože v té době, jestliže jste si všimli, když byla otevřená tato pátá pečeť, vidíte, církev už odešla. A tak to nemohou být duše pod oltářem — ta raná církev. Nuže prosím, jestli jste kdy dávali

pozor, udělejte to teď. Protože kolem toho se vede veliký spor. A tak chci, abyste velice pozorně naslouchali. Jestli máte s sebou papír a věci na psaní, napište si to. Nuže, chci, abyste si toho všimli.

Tak tedy, to nemohou být tyto duše, protože duše spravedlivých mučedníků a spravedlivých lidí, církve, nevěsty, byly už vzaty nahoru a tak nebudou pod oltářem. Budou ve Slávě s nevěstou. Nuže, sledujte, ony odcházejí ve vytržení ve 4. kapitole Zjevení. Byly vzaty nahoru.

Nuže, kdo jsou tedy tyto duše? To je další věc. Kdo to je, když to není raná církev? Je to Izrael, který byl zachráněn jako národ, ti všichni z něho, kteří byli předurčení. Je to Izrael. Je to sám Izrael.

Namítnete: „Ó, počkej na moment.“ Ty říkáš: „To nemohou...“

94 Ó, ano, oni jsou spaseni. Hned to zde vyřešíme. Mám čtyři nebo pět míst Písma. Vezmu jedno z nich. Vezměme na minutku ep. k Římanům a přejdeme do 11. kapitoly Římanům a tam se to dozvíme. Přečtěme si to a pak k tomu dospějeme sami. Římanům 11. kapitola, 25. a 26. verš. Nuže, poslouvejte zde Pavla. A Pavel řekl, že jestli někdo jiný, třeba sám anděl, bude kázat jakékoliv jiné evangelium, co se s ním stane? Kletba. Sledujte.

Neboť nechci, bratři, abyste neznali toto tajemství (abyste nebyli moudří sami před sebou), [zde to máte] že Izraeli nastala částečná zatvrzelost, dokud nevejde plnost pohanů.

95 Zbytek pohanské nevěsty bude přiveden, pro nevěstu: kvůli tomu přišla slepota na Izrael.

A tak bude spasen celý Izrael, jak je napsáno: „Ze Sionu přijde Vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba.“

V pořádku? Nuže, ti, kteří jsou pod oltářem, to je Izrael. Sledujte to. Izrael byl zaslepen právě kvůli tomu, abychom mohli být spaseni. Věříte tomu? Nuže, kdo je zaslepil? Bůh. Bůh zaslepil své vlastní děti.

96 Není tedy divu, když Ježíš stál tam u kříže... A tito židé se křikem dožadovali Jeho krve (to byly jeho vlastní děti) a On byl Písmem. On, On sám, byl Slovem. A on věděl, že ti lidé by Ho rádi přijali, a proto je zaslepil, aby Ho nemohli poznat. Přišel tak pokorným způsobem a zaslepil je natolik, že to nakonec nepřijali, vidíte. Písmo říká, že to udělají. A On je zaslepil... byli slepí. Ježíš je litoval, tak hodně, že dokonce řekl: „Otče, odpusť jim to. Oni nevědí, co činí.“ Byli slepí. Pavel řekl, že byli slepí kvůli jistému účelu, kvůli nám.

97 Všimněte si teď, chci, abyste to velice pozorně sledovali. Byla jim dána roucha. Oni je neměli. Byla jim dána roucha. Bílá roucha, každému z nich. Nuže, svatí teď mají... oni je už mají. Dostali je zde. Ale oni roucha dostali tam, ale svatí je už měli a odešli. Vidíte? Pohledte, jim nebyla dána příležitost, protože byli zaslepeni Bohem, jejích vlastním Otcem, aby se tak mohla naplnit Boží milost a nevěsta mohla být vzata z pohanů. Souhlasí to?

98 Dovolte mi ukázat, nádherný předobraz toho na Josefovi — Josef, ten duchovní muž, orel. Narodil se uprostřed svých bratrů tak, jako ta opravdová církev mezi těmi ostatními a mohl vykládat sny a vidět vidění a ti ostatní ho nenáviděli. Jeho otec ho ale miloval. Všimněte si. Pak byl vypuzen svými bratry — ne svým otcem — svými bratry a byl prodán za téměř 30 stříbrných, vhozen do jámy a byl domněle mrtev; pak ho vytáhli a posadili po faraónově pravici. A protože byl vypuzen svými bratry, byla mu dána pohanská nevěsta, ne z jeho vlastního lidu. Skrze ni se narodil Efraim a Manasses, kteří byli připojeni k Izraeli.

A Izrael jim udělil požehnání zkřížením svých rukou, nejprve mladšímu a pak staršímu, zkřížením přenesl požehnání z Židů zpět... z Židů na pohany. Vidíte? Zkřížil své ruce na mladšího syna; to měla přijít ta mladší církev. Matka církev stála v slunci. Porodila to dítě. A všimněte si, aby to docílil, Izrael zkřížil své ruce jako předobraz. A Josef... Obě děti byly z pohanské matky. Nevěsta Izrael, tam v minulosti, byla zkřížením z té staré ortodoxní církve přivedena na cestu křesťanství skrze Ducha Svatého, který Izraeli zkřížil ruce. On řekl: „Bůh zkřížil mé ruce.“ On s tím neměl nic společného.

99 Všimněte si. Pak Josef, byv odmítnut svými bratry, svým vlastním lidem, vzal si pohanskou nevěstu. Přesně tak jak Ježíš, odmítnut Židy vzal si nevěstu z pohanů. Nuže, dovolte mi zde něco přečíst. Mám tu poznamenáno místo Písma ze Skutků 15. A ó, to je jen poněkud... to bylo... každopádně bychom to měli vyučovat. Nuže, věřím, že to mám správně, tuším, že ano, Skutky 15:14. V pořádku. Doufám, že to je nyní to správné. V pořádku. „Šimon vyprávěl, jak Bůh poprvé...“ Začneme od 13. verše.

A když umkli, odpověděl Jakub...

100 Nuže, vidíte, co se stalo, oni šli k pohanům, vidíte a byla z toho hádka, protože byli Židy, vidíte.

A když umkli, odpověděl Jakub: „Bratři, poslouvejte mě.“

Šimon [to je Šimon Petr], vyprávěl, jak Bůh poprvé pohlédl na pohany, aby z nich přijal lid svému jménu.

Vidíte? Moje manželka se jmenovala Broy. Když jsem si ji vzal, stala se Branhamovou, vidíte. Ježíš si bere svou církev neboli svou nevěstu z pohanů. Stojí to v Písmu, je to předobraz — jako v případě Josefa.

101 Nuže, všimněte si toho. Tedy, tyto duše pod oltářem, tyto duše, podle nynějšího porozumění, které jsou pod oltářem, jakže, ony byly usmrčeny bezbožnými muži, jako byl Eichmann, vidíte. Oni to všechno přestali (celé milióny), a zůstávají Židy. Nuže, zapamatujte si. Co to bylo? Byli zabiti pro Slovo Boží, ne pro Kristovo svědectví. Rozumíte tomu? Ale zapamatujte si, církev přichází rovněž. Mučedníci církve. Ale pro Boží Slovo a svědectví Ježíše Krista. Kolik z vás to tady vědělo? V pořádku.

Nuže, ale tito neměli svědectví Ježíše Krista. „... Pro Slovo Boží a svědectví, které drželi.“ To jsou Židé! A Hitler je nenáviděl. Stejně tak Eichmann a rovněž Stalin a zbytek světa. Ale oni zůstali věrni tomu, čemu věřili a oni je zabíjeli, protože byli Židy.

Víte, že i Martin Luther měl poněkud stejný názor. To je pravda. Řekl: „Všichni Židé by měli být vypovězeni. Jsou antikristem.“ Vidíte? Ale on byl v jiném časovém období a neviděl do toho, neviděl Slovo. Ale nyní předstupuje Slovo pravdy.

102 Ó, jak byste se mohli pokoušet zaslepit Izrael? Nemůžete to dělat. Ó, jak ten prorok se tam mohl tehdy postavit a říct: „Izraeli, podobáš se jednorozci,“ zatímco oni se snažili ukázat jeho stinné stránky. Řekl: „Co,“ řekl, „kdo ti bude žehnat, bude požehán, kdo tě bude proklínat, bude proklet.“ Je to tak. Ó, aj! Jak si to můžete dovolit?

Kdysi si mysleli, že Bůh na to zapomene. Když prorok viděl na Židy přicházet tyto temné věci, ten muž se tam postavil, Slovo Boží bylo do něj vlito a on řekl: „Ó, Pane, snad neopustíš svůj lid?“

On řekl: „Co leží před tebou?“

Řekl mu: „Měřící hůl.“

On řekl: „Jak vysoko je nebe? Změř ho. A jak hluboké je moře?“

Odpověděl: „Nemohu.“

On řekl: „Já však nikdy nezapomenu na Izrael.“ Ne, přátelé! On na ně nezapomene. Musel zaslepit své vlastní dítě (nuže, pomyslete na to), zaslepit své vlastní dítě, aby dal šanci nám, a my to odmítáme. Nuže, copak se necítíte bezvýznamní, jako někdo v kovbojském klobouku, kdo vlezl pod betonový panel a nedotknul se ho? To znamená, byl tak maličký. Ó, aj.

103 Ano, oni se drželi Božího Slova. Byli Židy. Měli svůj Zákon a drželi se ho. Vzpomínáte si včera večer? Oni se ho drželi. Byli Židy a měli svůj Zákon a tím Zákonem bylo Boží Slovo. A oni se ho drželi. Je to tak. A za svědectví, kterého se drželi, byli umučeni. A tam pod oltářem byly duše, poté, když byla vzata církev.

104 Nyní sledujte. Oni ve svém zaslepení umučili svého Mesiáše a nyní za to sklízeli. Oni si to uvědomili, oni to poznali, až když se to stalo. Potom to uviděli, když stanuli před Božím oltářem. Ale nyní milost Boží jde k nim.

Nyní sledujte. Oni nemohli být v žádném případě svatými, protože jinak by měli na sobě roucha. Ale oni teď jsou zde, pouze jako duše pod oltářem, pro Slovo Boží a svědectví, kterého se drželi jako Boží lid, Židé. Ale teď sledujte. Milost Boží k nim sestupuje a Ježíš jim dává bílá roucha, každému — sledujte to! Hned po odchodu církve — protože byli věrní své věci a byli zaslepeni a nevěděli o tom. Nevěděli to. Sehráli přesně tu roli, která jim byla Bohem stanovená. A zde Jan, on se podíval vzhůru a spatřil tyto duše pod oltářem. Ted' dávejte pozor. On vidí tyto duše. Pozorujte, jak on je nazývá.

Oni volali: „Jak dlouho, Pane?“ Sledujte to!

„Ještě krátce.“ (Snažme se tomu porozumět, když se budeme posouvat dál těmito místy Písma.)

105 Oni si uvědomili, že zabili svého Mesiáše, vidíte. Nevěděli to, ale uvědomili si to později. Byli za to vražděni, aby si to odpykali, za to, že jednali špatně. A nyní, podívejte, co museli udělat. Podívejte, provinili se vraždou, a tak byli vražděni, vidíte. Volali: „Jeho krev na nás!“ Je to tak. Byli zaslepeni.

Nuže, kdyby nebyli zaslepeni, Bůh by řekl: „Nechte je na pokoji. Nejsou hodni.“ Ale jelikož byli Bohem zaslepeni, Jeho milost k nim vztáhla ruku — amen! Můžeme mluvit o předivné milosti — a každému bylo dáno roucho, protože celý Izrael bude spasen. Každý, jehož jméno je zapsáno. Je to tak.

106 Ježíš jim dává roucha, jako Josef dal svým bratřím — je předobrazem. Pohledte, když se tam Josef

postavil a když nakonec... On se jim tam dal poznat skrze oltář, svůj vlastní oltář ve svém paláci, svůj trůn. Řekl: „Ať všichni odejdou.“ Jeho manželka byla ve svém paláci, kde bude také nevěsta. A on jim řekl: „Víte, kdo jsem?“ Tady teď mluví hebrejsky. „Jsem váš bratr, Josef.“ Ó, aj!

Oni řekli: „Nuže, teď bude s námi konec.“

On řekl: „Moment, počkejte. Bůh tím něco sledoval. Udělal to záměrně — musel mě vyhnat, aby zachránil život.“ Sláva! Je to tak, přesně. Řekl: „Nehádejte se.“ Vzpomínáte si, jak to Josef řekl? „Nehádejte se. Všechno je teď v pořádku. Všechno je už za námi. Bůh mne sem poslal před vámi.“

Víte co? Bible říká, že když Ho uvidí přicházet, řeknou: „Ó, Ty jsi Mesiáš, víme o tom, ale co tyto jizvy?“

On řekl: „Ó, přišel jsem k nim v domě svých přátel.“

107 Přátel? Když si to uvědomí, ti kteří zůstali, těch 144 000, Bible říká, že se oddělí každý dům, jeden od druhého a budou to dny nářku a kvílení a budou chodit sem a tam a říkat: „Jak jsme to jen mohli? Jak se to mohlo stát? Jakže, my jsme ukřižovali svého Mesiáše!“ Budou naříkat jako v domě, kde se oplakává prvorozený syn. „Jak jsme to jen mohli?“

Tito Židé jsou nejnábožnější lidé na světě. Bůh si je vyvolil, ale zaslepil je, aby přijal nás, a my to odmítáme! A jak bude vypadat soud pohanské církve? Je to tak, vidíte. Záměrně zaslepeni Bohem, aby mohl přijmout nás, nevěstu pro Ježíše — odsunout je z... Vidíte, to je znázorněno ve všem.

108 Vidíte, kdo jsou tyto duše? To nejsou povraždění svatí. Oni už odešli. To je pravda. Všimněte si, oni jsou... odešli, vidíte. A těmto jsou dána každému roucho. A nyní si přeji, abyste bedlivě sledovali. Teď se k nim Bůh sklání. Ježíš každému z nich dává bílé roucho, tak jak Josef prokázal milost svým bratřím.

Nyní sledujte. I když také usilovali o to, aby se zbavili Josefa... Ale Jeho milost k nim vztáhla ruku, vidíte. Ó, ach! „To je v pořádku. Vy jste to tak nemysleli. Ale podívejte, byl to Bůh, který to učinil, vidíte. Bůh vám to všem dovolil udělat, abyste ke mně přiběhli a přivedli mě sem, abych mohl zachránit životy lidí, těch pohanů zde, odkud mám svou manželku. Neměl bych ženu, kdybych tam zůstal. A já miluji svou ženu a ona mi dala zde tyto děti.“ A řekl: „Teď vás chci přestěhovat. Také i vy všichni se budete mít dobře. Přivedu vás sem a budeme tu žít jako jedna veliká rodina.“ On řekl: „Chci se vás na něco zeptat. Žije ještě můj starý otec?“

109 Pozorujte ho, co udělal tomu malému Benjamínovi, který je předobrazem těch 144 000, jak k tomu přijdeme později. Vidíte, co udělal? Rychle běžel k Benjamínovi, padl mu kolem krku a začal ho líbat — svého malého bratra, který se do jejich rodiny narodil, z jeho vlastní matky (prvotní církve, té ortodoxní církve), těch 144 000 se narodilo za jeho nepřítomnosti, když byl od nich vzdálen, aby si vzal svou pohanskou nevěstu. Ó, aj! Nepůsobí to něco ve vás? A tak vidíte, kdo oni jsou. Je to tak.

110 Nyní si všimněte. I když usilovali o to, aby se Josefa zbavili, nakonec byli jeho láskou zasaženi. I když se snažili zbavit se Ježíše, On se stejně vrací, protože byli zaslepeni a každému dává bílé roucho. Přesto je chce vzít domů. Pro Něj se na tom nic nemění, protože řekl: „Každopádně je spasím.“

Teď k 10. verši. Všimněte si, oni se chtěli pomstít. Nuže, kdyby to byla nevěsta, byla by jako Štěpán: „Otče, odpusť jim,“ víte, vidíte. Ale to jsou Židé, kteří sem přicházejí, vidíte. Chtějí se pomstít.

Všimněte si dál... vidíte? Znovu On říká... Všimněte si, to nejsou... On řekl: „To jsou tvoji bratři,“ totiž Židé. Nuže, oni se dožadují pomsty.

Říkají: „Chceme, abys nás tam pomstil.“

On řekl: „Počkejte ještě malou chvíli, jen na chvíli, kvůli...“ (Dovolte mi to přečíst. Je to 10. verš.)

A hlasitě volali: „Jak dlouho ještě, Hospodine, ty svatý a pravý, nebudeš soudit a trestat obyvatele země za naši krev?“

Každému z nich tedy bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, ať odpočívají ještě krátký čas [vidíte, sledujte], krátký čas dokud se nenaplní také počet jejich spolužebníků [Vidíte? Nuže, co to znamená? Proroci nyní kážou k Izraeli.] dokud se nenaplní také počet jejich spolužebníků a jejich bratrů, kteří mají být zabíjeni [vidíte, to jsou ti, kteří jsou k tomu předurčení — k usmrcení] jako oni.

111 Vidíte, jinými slovy, je jim to předpověděné. To je Písmo, které se musí stát. „Odpočívajte ještě krátký čas. Nuže, zde máte šaty a půjdete domů. Ještě krátký čas sedte.“ Vidíte, počkat ještě krátký čas. Nuže, všimněte si. „Tví bratři... Tvoji bratři ještě budou zabíjeni,“ což znamená těch 144 000, kteří ještě budou povoláni v tom soužení — 144 000 je povoláných.

Přál bych si mít dost času. Snad se k tomu dostaneme zítra večer, bude-li vůle Páně, předtím, než

přistoupíme k další pečeť, vidíte. Rovněž... Nyní sledujte. Oni museli být umučeni antikristem — právě jsme tím procházeli, všimněte si — během jeho poslední jízdy, když zruší svou smlouvu se Židy, a zde přicházejí oni, vidíte. Tito Židé, těch 144 000 má být povoláno dvěma svědky ze Zjevení 11.

112 Nuže, vzpomeňte si, oni měli prorokovat. Četli jste si to. Kolik z vás si to četlo? Jistě všichni čteme Písmo. A oni prorokují, tito dva proroci prorokují v době druhé poloviny Danielových sedmdesáti týdnů. To je těch posledních tři a půl roku.

Vzpomínáte si, jak jsme probírali sedmdesát Danielových týdnů? Řekl jsem, že nám to bude užitečné, když k tomu přistoupíme. Nevěděl jsem proč, ale něco mi řeklo, že nám to bude zapotřebí, a tak jsme zde, vidíte. Všimněte si, v době Danielových...

Nuže, vzpomeňte si, Danielovi bylo řečeno, že přijde Mesiáš (kníže, spíše Mesiáš) a on bude prorokovat. Pro Izrael stále zůstává sedmdesátý týden [Poznámka 7: br. Branham mluví dvakrát o sedmdesáti týdnech - č. mn.] a uprostřed toho sedmdesátého týdne bude vyřazen Mesiáš a odstraněna denní oběť. Souhlasí to? Ale bylo určeno ještě tři a půl týdne. V tomto období On vezme svou pohanskou nevěstu. Nuže, ona půjde nahoru. A když bude vzata vzhůru, přijdou dva proroci pro Izrael, vidíte.

113 A tyto duše, které byly umučeny během celého času, ti ryzí opravdoví Židé během celého času, kteří měli své jméno v knize, kteří žili počestným životem a dělali dobré skutky, žili podle judaismu do posledního puntíku, oni byli umučeni Eichmannem a mnoha jinými. Počestní lidé, celé milióny — a Němci je stříleli, vraždili je, zabíjeli je, věšeli na zdech, upalovali a pálili v krematoriích a všechno možné — tito bez krve... krvežíznivé srdce Hitlera a Stalina a Mussoliniho a těch lidí, kteří nenaváděli Židy.

114 Myslím si, že to je jedná z věcí, která náš národ drží pohromadě, protože oni vždycky respektovali Židy, dávali jim náležitě místo. Jestliže poctíš Žida, poctíš tě Bůh. Nuže, existuje hodně Židů odpadlíků, stejně tak jako mezi pohany. Ale opravdový Žid, Bůh vložil jeho jméno do knihy života před založením světa a zde v té době byl zavražděn. A zapamatujte si...

Zvažte jak dokonalé to je. Hned po tom masakru miliónů Židů, nevinných lidí, národy toho světa... Zde toto Písmo říká, právě v tom čase, že oni všichni jsou pod oltářem, uvědomují si, co se stalo a jsou jim dána bílá roucha.

115 A oni říkají: „Můžeme se už teď vrátit do království?“ A židovské království má být zřízeno na zemi, víte o tom. Jan mluvil o království na zemi, vidíte, o zřízení... Nuže, to je království evangelia, vidíte to, ale království Židů bude zvěstováno těmito dvěma proroky. A tak, všimněte si toho království zde na zemi. Nebeské království je zvěstováno těmito Židy... chtěl jsem říct pohanům. Království tady na zemi má být zřízeno v Miléniu... po Miléniu pro Židy. Nuže, všimněte si. Všimněte si toho nyní. Zde, zatímco oni káží, vidíte... Ještě předtím, než tito proroci přijdou na scénu, ti Židé, kteří měli zahynout pod Eichmannem a těmi dalšími... každému z nich, kteří byli předurčeni, je dáno z milosti bílé roucho. Všimněte si. Nuže, co se stalo? Jakmile se to stane...

116 Pozoruji hodiny tam vzadu a vím, že se připozdívá. Ale nerad bych... Vidíte, všímám si těch bídných lidí, kteří musí stát. Bůh vám pomáhej, bratři. Doufám, že onoho dne také každému z vás bude dáno bílé roucho. Stojí, střídají se, zatímco cítí bolesti v nohou, a někteří z vás museli celý den pracovat. Víam, co to znamená. A podívejte se sem... stojí ubohé staré ženy. Zpozoroval jsem, jak muži těmto ženám uvolnili místo a někdo uvolnil místo ubohé matce s dítětem... Všechno to vidím a jsem si jist, že On také. Všimněte si, ale nechci vás držet příliš dlouho. Kéž byste jen mohli pochopit to poselství, nic jiného od vás nechci, vidíte.

117 Všimněte si teď, tito Židé... Musím to udělat kvůli tomu, abych vám umožnil porozumět zjevení této pečeť, abyste uviděli, co to je, tyto duše pod oltářem a kdo to je.

Všimněte si. V Danielově době, nuže, v polovině sedmdesátého týdne... Nuže, vzpomeňte si, Mesiáš bude uprostřed toho vyřazen. To je střed. Dobrá, kolik je polovina sedmi? Tři a půl. Jak dlouho kázal Kristus? V pořádku. Ale kolik ještě bylo určeno těmito lidem? Dalších tři a půl roku.

118 Ale během této doby, co, podívejte, co se děje, pohanská nevěsta je vybraná v sedmi věcích církve a jde nahoru. A když se to stane, všichni tito Židé, kteří tam byli umučeni, kvůli tomu, že byli zaslepeni (leželi pod oltářem), přichází Bůh a říká: „Vidíte, čím to bylo? Nuže, dávám každému z vás bílé roucho.“

Oni řekli: „Jak dlouho, Pane? Půjdeme už teď?“

On řekl: „Ne, ne, ne, ne. Vaši spolubratři, Židé, musí ještě trochu trpět. Musí být umučeni jako vy. Když ta šelma zruší smlouvu, dopadne je.“

119 Nuže, všimněte si toho. A nyní si ještě všimněte... Nuže, zapamatujte si, tito proroci mají, podle Zjevení 11 prorokovat (zvedněte ruce, kdo jste to četli) a je jim dána moc. A my se za chvíli dozvíme, kdo oni jsou, bude-li vůle Páně. Nuže, všimněte si, kdo jsou tito proroci. Bible nám to teď zde říká. Jistě.

Ano, vidíte. Nuže, všimněte si, uprostřed těch tři a půl týdne, když tam prorokují...

A ve Zjevení je tu řečeno, že prorokují 1360 dnů.

120 Inu, normální židovský kalendář, regulérní Boží kalendář má přesně třicet dnů v měsíci. Římský kalendář v tom udělal zmatek. Normální kalendář má přesně třicet dnů v měsíci.

Nuže, když vezmete třicet dnů... přidejte k tomu tři a půl roku a podívejte... třicet dnů a podívejte se na výsledek — 1260 dnů. To je 1260 (šedesát) — to je přesně tři a půl roku. Nuže, vidíte, v tom není žádná chyba. Je to tak. To do sebe zapadá tak přesně jak ozubená kola. Všimněte si. Dva proroci kázali Židům tři a půl roku. V té době je povoláno 144 000.

121 Všimněte si dál, tito dva proroci, to je přesně Mojžíš a Eliáš. Nuže, podívejte. Hledte. Jejich... podívejte se na jejich službu. Sledujte nyní, co ti proroci dělají. Mají moc udeřit zemi ranami tak často, jak se jim líbí. Kdo to dělal? Mojžíš. Mají moc zavřít nebe, aby za dnů jejich služby nepršelo. Kdo zavřel nebe na tři a půl roku? Tady je máme. To jsou oni.

122 Vidíte, to... člověk, když umírá, nemění svůj stav [Poznámka 8: status]. On nezměnil svou povahu, vidíte. Hledte, když... předtím než... když se Saul stal odpadlíkem a v zemi nebyli proroci, nemohl se dozvědět, co má dělat. Byl proti tomu. Měl jít do boje. Nakonec ale šel k věštce z Endor. Nuže, tehdy byla dostupná jen krev býků a kozlů, a tak ona to mohla udělat. Ona vyvolala ducha Samuelova. A když se Samuel ukázal, stál tam ve svém prorockém rouchu. Nejen to, on byl dále prorokem.

On řekl: „Proč jsi mě vyrušil z mého odpočinku, stal ses přece Božím nepřítelem?“ Řekl: „Zítra v této době padneš v bitvě a zítra večer o tomto čase budeš se mnou.“ Přesně to se stalo.

123 Vidíte, nejen že... Byl stále prorokem. A tito dotyční byli stále proroci. Nuže, za několik minut bychom chtěli do toho nahlédnout trochu hlouběji.

Ó, aj, jak miluji Slovo! Není divu: „Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.“ Tito dva proroci, to je Mojžíš a Eliáš a to podle jejich skutků, jejichž vzor se zde opakuje. To byla vždycky jejich služba. Nuže, všimněte si, jak jednali... to je nezměnilo.

Vzpomeňte si, tito muži nikdy nezemřeli. Sledujte to nyní. Nuže, nedejte se zmást... Předtím, než to opustíme, nespleťte pátou službu Eliášovu s jeho čtvrtou službou. Už jsem vám to říkal, pohanská církev vyhlídí Eliáše. Ano. A zde on je opět s Židy. Pamatujte si, on nemůže přijít čtyřikrát. To je číslo nepřítele. To musí být pětkrát.

124 Poprvé, když přišel, byl samotným Eliášem. Když přišel podruhé, byl Elizeem. Když přišel potom, kým byl? Janem Křtitelem. A když přichází následovně, je sedmým andělem. A když přichází po páté, je tam na hoře s Mojžíšem. Ano, přátelé! Nezaměňte jej.

Pět, jestli znáte biblické číslování, pět je číslem usilovné [Poznámka 9: pracující, jsoucí v porodních bolestech atd.] milosti a právě to On učinil. Nuže, sledujte, jestli chcete vědět, kde to je. Byl Ježíš tou usilovnou milostí? J-e-ž-í-š - pět; ú-s-i-l-í (Souhlasí to?). Úsilí lásky pro tebe. A když k Němu přicházíš, jak to můžeš udělat? Skrze co? Víru v úsilí. Souhlasí to? Úsilí je číslo milosti. V pořádku, věřícímu...

Všimněte si, první Eliáš, to byl on. Druhý Eliáš, to byl Elizeus. Třetí, to byl Jan. Čtvrtý, to byl sedmý anděl neboli posel k církvi, podle Malachiáše 4 a Zjevení 10:7. Nuže, po páté, on je poslem k Židům, těm 144 000, k Židům, po odchodu církve.

125 Právě se cítím trochu nezvykle, rozumíte. Hledte. Jestli si někdo myslí... Chci vám to nyní předložit. Jestli si někdo stále myslí, že Malachiáš 4 k navrácení lidí je totožný s tím, který to tam má vykonat pro Židy a myslí si, že to je jedno a totéž, dovolte, abych to stručně přivedl na správnou míru. Vidíte, to působí malý zmatek, protože si pamatujete Malachiáše 4; on říká: „Navrátí víru otců... děti zpět k otcům.“ Vidíte: „Zpět k otcům.“

126 Nuže, dovolte mi ukázat vám rozdíl v jeho službě. Jestli přichází navrátit víru dětí zpět k víře otců, on by popřel Krista. Vrátil by se zpět k Zákonu. Souhlasí to? Otcové zachovávali Zákon. Pochopili jste to?

Všimněte si, když Eliáš, když přišel naplnit své poslání Malachiáše 4, vidíte, jako Malachiáš 4, Eliáš byl sám. Ale když přišel sloužit Židům podle Zjevení 11, je s ním Mojžíš. A tak v tom není žádný zmatek. Pochopili jste to? Když přichází Eliáš z Malachiáše 4, je sám. Eliáš (ne Eliáš a Mojžíš), Eliáš přijde.

127 Ale ta samá inspirace, která řekla, že Eliáš přijde v závěru církevního věku navrátit víru dětí zpět k původní víře otců, apoštolské víře — která se měla navrátit zpět, ale antikrist se jich zmocnil a vytáhnul z... Navrátit, jak se všechna ostatní místa Písma prolínají, vidíte, on tedy přichází sám. Vidíte? Ale když přichází k církvi, Bible... přichází k těm 144 000, Bible jasně uvádí, že zároveň on jak i... Oni jsou dva. Ne jeden, ale dva.

128 A jeho první služba nemohla vzít Židy, přivést je zpět k Zákonu, protože když on přichází zvěstovat Krista k těm 144 000 (Amen!), že On byl Mesiášem, který byl vyřazen. Amen! Je to tak! A tak to nesmíte poplést. V tom není zmatek. Písmo nelže, ani trochu. Sláva! Ó, když jsem uviděl to světlo, málem jsem...

Řekl jsem: „Děkuji Ti, Pane,“ když jsem to tam pozoroval — když jsem uviděl, jak Eliáš tam přichází pro toto první období sám. Pak byl opět sám. A pak, když jsem ho uviděl přicházet znovu, tam na konci, tam byli dva. Řekl jsem: „Zde to je. To je ono, Pane. Amen! Teď to vidím.“ Haleluja! Někomu to mohlo trochu způsobit zmatek, ale On mi řekl, abych se o tom zmínil. A tak jsem to udělal.

Všimněte si, tito muži byli Bohem uchováni naživu od jejich původní služby k té budoucí službě, oni ji odvedli tak dobře, vidíte. Jen pomyslete, ten Eliášův duch se projevil pětkrát; Mojžíšův dvakrát. Sledujte, byli uchováni naživu pro budoucí službu. Ani jeden z nich nebyl mrtvý, inu. Nevěřte tomu. Byli viděni jako živí, mluvili s Ježíšem na hoře proměnění. Ale zapamatujte si, oni musí umřít.

129 Nuže, po pravdě řečeno, Mojžíš umřel, ale povstal, protože on je dokonalým předobrazem Krista, vidíte. Nikdo neví, kde byl pohřben. Přišli andělé a vzali ho, vidíte. Měl andělskou pohřební službu. Co! Žádný smrtelník ho nemohl odnést na místo, kde byl. On jednoduše prošel určitým procesem, tak je to. Měl andělskou pohřební službu, protože oni ho odnesli na místo, kde měl být.

Nikdo dokonce neví... Ani satan nevěděl — přel se o to s archandělem. Je to tak. Nemohl pochopit, co se Mojžíšovi přihodilo. „Vidím ho tu třesoucího se, jak se dívá na tuto zem a hledí zpátky na tyto děti a tak dále. Vidím ho, jak se třese. Ale pak se postavil na skálu a víc jsem ho neviděl.“

To je ta Skála. To je ta Skála. Dovolte mi postavit se na této Skále na konci mé cesty. Ano, přátelé! Kdysi sem chodíval jistý barevný muž a zpíval tu krátkou písničku.

Kdybych mohl, jistě bych
stanul na té Skále, kde Mojžíš stál.

Ano, přátelé. Ó, to je ta Skála, na kterou se chci postavit i já. Vírou na ní stojím.

130 Ale zapamatujte si, Eliáš už byl unaven, i když před sebou měl ještě veliké dílo. Byl už tím unaven a Bůh poslal dolů vůz. Je to tak. Poslal mu kočár. Souhlasí to? Vzal ho vzhůru. Nikdy neumřel, protože On ho uchoval naživu. Měl pro něj budoucí službu. Dovolil mu také pomazat muže. Předstoupit v jeho duchu. Ale spolu museli okusit smrt. Nyní ve Zjevení, 11. kapitole. Pojďme... Došel jsem právě k tomu. Měli bychom se o tom zmínit. Zjevení 11. Sledujte a podívejte, jestli oba nebyli zabiti. Ano, přátelé, oba musí okusit smrt. Ano, přátelé. Když jejich služba bude skončena, oni okusí smrt. Zjevení 11, začneme od 7. verše:

Ale když dokončí své svědectví, povede proti nim ta šelma, vystupující z propasti, válku a zvítězí nad nimi.

Ó, aj! Nemůže je snést. Svatí povaleči tu jsou znovu, vidíte. V pořádku.

... z propasti válku a zvítězí nad nimi a zabije je. [Ale sledujte, co se stane. Zde jsou dokonale ukázáni.] A jejich mrtvolky budou ležet na ulici toho velikého města... které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán [Jeruzalém].

131 Nuže, oni musí okusit smrt, že ano? Je to tak. Po skončení jejich služby. Proč? Služba sedmého anděla, služba sedmého anděla — Eliášova služba sedmému andělu —... proč ne... proč nemohli, spíše, chtěl jsem říct, služba sedmého anděla skrze Mojžíše, proč by nemohla být stejně tak vykonána jako Eliášem? Proč ne... proč Bůh neposlal jeho... řekl: „Eliáši, ty jsi tak těžce pracoval a tak dále, na všech těchto různých místech, asi tam dolů pošlu Mojžíše.“ Proč?

Podívejte se na Mojžíšovu službu. Eliáš byl prorokem všech národů, ale Mojžíš byl zákonodárcem pouze pro Židy. Mojžíš tam byl... důvod proč přišel s Eliášem...

132 Tito Židé říkali: „Moment, my zde stále dodržujeme Zákon.“ Ale tady Mojžíš stojí sám, a zase tady s ním stojí Eliáš. Vidíte, on přichází pouze k Židům. Mojžíš přišel pouze k Židům. Prorok Eliáš byl pro všechny národy, ale Mojžíš se stal prorokem pro Židy a byl jejich zákonodárcem, vidíte. To bylo jeho poselství — Zákon.

Ale jaké bylo poselství Eliáše? Bylo k ženám s chlapeckým účesem, k denominacím (ano, přátelé); a on je trhal na kusy — ty nalíčené tváře. Řekl jim, že budou sežrány psy. On se na ně opravdu vrhal.

A později, když jeho duch sestoupil na Jana, on vyšel z pouště a dělal totéž. Ano. Řekl: „Nemyslete si, že patříme tam nebo tam. Bůh může z těchto kamenů vzbudit děti Abrahámovi.“ Šel cestou a říkal: „Chceš mi říct, že ses oženil se svou... se švagrovou?“ Řekl: „Tohle, je zakázáno.“ Bratři! On jim to řekl. Jistě.

133 Všimněte si, tyto duše mají ještě chvíli počkat na těch 144..., kteří budou umučeni. Copak to není...

nedává to Bibli dohromady?

Nuže, můj čas je už pokročilý, kdybych vás měl pustit trochu dřív, ale mám tu ještě několik věcí, o kterých bych se rád zmínil, pokud to snesete. Víím, že je horko a já se potím, ale poslyšte. Rád bych vám něco řekl. Je to tak dobré, že to zkrátka hoří v mém srdci. Doufám, že jste na to nezapomněli, vidíte.

Dovolte mi to říct v Jeho přítomnosti. Jeho milostí, On mi nedávno také dovolil uvidět moje lidi v bílých rouchách. Vzpomínáte si? Vzpomeňte si tu událost — nedávno, tu pohanskou nevěstu. Oni tam teď jsou. Všichni byli v bílých šatech.

134 Probudil jsem se. Byl jsem ve shromáždění. Bylo to před rokem nebo víc. Jednou ráno jsem se probudil, vstal jsem a řekl jsem: „Miláčku,“ ke své ženě. Ona se ani nepohnula. Děti... Měl jsem vstát a vzít je do školy, zde na tom starém místě. Dobrá, vstal jsem z postele. A víte, jak to je, když se člověk posadí a opře zády o záhlaví postele? Měli jsme takové staromódní lůžko. A opřel jsem se prostě takto, zády.

Pomyslel jsem si: „Hochu, je ti padesát tři. Jestli chceš pro Boha něco vykonat, raději bys měl sebou hodit, protože brzo na to budeš moc starý.“

A pomyslel jsem si: „Víš, je to tak.“ Pomyslel jsem si: „Hochu, ale víš co, moc ti toho už nezbyvá. Brzo budeš muset odejít.“ Řekl jsem si: „Dožil jsem se už o rok více než můj táta. Dobrá, brzo budu muset odejít.“ Pomyslel jsem si: „A pro Boha tu ještě nebylo nic vykonáno. Vždycky jsem si přál pro Něho něco udělat.“ Pomyslel jsem si: „Musím tedy pospíchat, abych to stihnul, pokud to chci vykonat a nevím, jak se mi to povede.“

135 Pomyslel jsem si: „Chlapče, přece doufám, že se dožiji a uvidím Jej přicházejícího. Nechci být strašidlem, duchem.“ Vždycky jsem se bál duchů. A já... víte, že poněkud... vždycky jsem si představoval, kdybych se setkal s bratrem Nevillem, on by byl malým bílým pohybučím se obláčkem, víte a já bych řekl: „Bud' zdrav, bratře Neville.“

A on by řekl: „Bud' zdrav, bratře Branhame,“ pomocí nějakého jiného smyslu. Vlastně by nemohl mluvit; já bych jenom poznal, že to je bratr Neville. Chtěl bych mu podat ruku, jak jsem to vždycky rád dělal, protože to přináleží lidské bytosti, vidíte. Chtěl bych mu podat ruku, ale on by neměl ruku. Ona je tam dole v hrobě a zetlela. Vidíte?

Pomyslel jsem si: „Aj, doufám, že tím nebudu muset procházet.“ Nuže, nebyl jsem... Chci vám říct pravdu. Bál jsem se umřít. Ne kvůli tomu, že bych byl zatracen, ale nechtěl jsem být duchem. Chtěl jsem zůstat člověkem. Chtěl jsem čekat na vytržení, vidíte. Chtěl jsem takto zůstat. Nechtěl jsem být žádným duchem.

136 A tak jsem tam ležel a uvažoval jsem o tom a najednou, se něco stalo. Nuže, víte, všichni jste obeznámeni s viděním. A pokud to bylo vidění, nikdy jsem nic takového neměl, i když jsem je míval v době, když jsem byl ještě malým chlapcem. Najednou se něco stalo a cítil jsem, jak odcházím. Pomyslel jsem si: „Ó, ó!“ Pomyslel jsem si: „Zřejmě jsem umřel a je po mně.“ Vidíte? A přišel jsem na určité místo a pomyslel jsem si: „Možná bych se mohl poohlédnout.“

To bylo úplně skutečné, přátelé, tak, jak tu stojím. Otočil jsem se a tam jsem ležel na posteli. Byl jsem natažený, ležel jsem vedle své manželky. Pomyslel jsem si: „No co, byl to asi srdeční záchvat.“ Vidíte? Pomyslel jsem si: „Dobrá, zemřel jsem na místě,“ což, je konec konců velice lehká smrt. Pomyslel jsem si tedy: „To byl srdeční záchvat. Nemusel jsem trpět.“ A podíval jsem se a pomyslel jsem si: „Dobrá, je to zvláštní. Já tam ležím a stojím tady.“

137 A tak jsem se otočil, a vypadalo to jako veliké... jako veliké, obrovské pole nebo něco — veliké, široké travnaté pole. A řekl jsem si: „Dobrá, jsem zvědav, co to asi je.“ A najednou jsem se podíval a zde přicházely tisíce tisíců mladých žen, všechny v bílých šatech s dlouhými rozpuštěnými vlasy až do pasu, bosé, běžely rovnou ke mně.

Pomyslel jsem si: „Nuže, co to znamená?“ Otočil jsem se a podíval se dozadu a byl jsem tam. Podíval jsem se tímto směrem a oni tam přicházeli. Kousl jsem se do prstu. Řekl jsem si: „Snad nespím,“ ale mohl jsem to cítit. Řekl jsem: „Dobrá, ale v tom vězí nějaká záhada.“ A všechny tyto ženy běžely. Nikdy jsem neviděl tak hezké ženy. Všechny se blížily ke mně, a když ke mně přišly... Víte, jaký jsem byl, tak trochu... Byl jsem nazván nenávisníkem žen, ale nebyl jsem jím, vidíte. Ale já si myslím, že dobrá žena je jedním... je pokladem. Ale myslím si, že zlá je, jak řekl Šalomoun, „*vodou v krvi*.“ Proto opravdu nevím k čemu se hodí nějaká vykřičená žena nebo chytračka.

138 A když všechny tyto ženy přišly, začaly mě objímat svými pažemi... nuže měl bych to říct takovým způsobem, aby... Nuže, to je nezvyklé. Víte, že o to nestojím. A ony byly... Nuže, měl bych rovnou říct, že... Jsem ve smíšeném obecenství, ale to byly opravdové ženy. To byly ženy a ony mě objímaly, každá z nich a říkaly: „Náš drahý bratře.“ Objala mě jedna a pak druhá.

Stál jsem a hleděl jsem na to. Pomyslel jsem si: „Inu, dobře, ale co to má znamenat?“ Stál jsem a uvažoval: „Co se mi to stalo?“ Otočil jsem se dozadu. Tam jsem ležel a zde jsem stal. Pomyslel jsem si: „Nuže, to je zvláštní. Tomu nerozumím“ — tyto ženy volaly: „Ó, náš vzácný bratře“ a objímaly mě. Nuže, to byly opravdové, skutečné ženy.

139 Nyní mi to promiňte, sestry, když toto říkám, protože... ale vy posloucháte vaše lékaře. A jestliže nejsme... naše myšlenky nejsou čisté, pak ani nejsme křesťany. Nejsem na to zvědav. Ale co se mě týče, vedl jsem vždycky počestný život. Bůh to ví. Když jsem byl malým chlapcem, bylo mi řečeno andělem Páně, abych neposkvrnil své tělo, nekouřil, nepil a to byla pravda. S milostí Boží jsem to dodržel. Když jsem byl hříšníkem, neběhal jsem za ženami.

A tak, ale každý muž, kterému dovolí žena, aby ji objal (jelikož on je zformován z mužských buněk a její jsou ženské) vznikne při tom vzrušení. Lhostejno, kdo jsi, a neříkejte mi, že ne, když jste zdraví. Ale tam ne, protože tam už nemáte rozdílné buňky. Tam nikdy nezhrěšíte. Tam nastala proměna. Tam není nic kromě bratrské lásky k ženě,

140 ačkoliv ve svém půvabu připomínaly... Myslím si, že hezká žena, která je rovněž počestná a chová se jako dáma, taková je příkladem a klenotem na zemi. Mám rád všechno, co je půvabné. Myslím si, že žena, která stojí na svém místě a chce být dámou, je symbolem počestnosti. Věřím tomu. A myslím, že ta, která ji není, je to stejné jako s Kristem a antikristem, je to jedno a totéž. Mám rád všechno, co je přirozené...

141 Mám rád pěkné koně, když se postaví ve své statné kráse nebo něco takového. Krásná hora, krásná žena, hezký muž — všechno, co stojí, jak bylo stvořeno Bohem, vždycky jsem to obdivoval. A tamti byli dokonalí. Ale nezáleželo na tom, jak moc mě objímali svými rukama. I když to byly ženy, rozumíte — ale tam nemohl být spáchán hřích. Jak mužské tak i ženské pohlavní žlázy tam díky Pánu scházely, ač byly se vším všudy mými sestrami.

Rozhlédl jsem se a začal jsem... Podíval jsem se na své ruce. Viděl jsem, jak jsou všechny mladé a já se podíval... Byl jsem také mladý. A já... o vlasy jsem přišel už jako mladý muž, když jsem na ně použil karbolovou kyselinu (udělal to holič) a vypadaly mi, když jsem byl ještě mladým chlapcem... A to vždycky zapříčinilo, že jsem se tak rychle nachladil, protože moje kůže na hlavě je stále měkká, víte. A jsou v ní stále ještě kořeny vlasů, ale byly spáleny karbolovou kyselinou natolik, že vlasy nemohou růst, vidíte.

Šel jsem (moje manželka), před léty mi koupila přičesek, který nosím — trochu vlasů, kterými si přikrývám hlavu. Ale vždycky jsem se za to styděl, protože mi to připadá jako něco falešného. A tak jsem si pomyslel: „Nasadím si tedy čepici.“ Nějaký čas jsem to dělal. Víte co potom z toho lidé udělali? Začali mě nazývat biskupem a říkali, že chci být... Řekl jsem: „Skoncuji s tím.“ A proto dál trpím těžkým nachlazením.

A potom... ale... Stačí, když pootevřete okna nebo něco takového a vznikne průvan, takto — chlapci, už to chytanu.

142 Šel jsem k lékaři a zeptal jsem se ho, co o tom soudí. On řekl: „Nu co, podívej, máš otevřené póry. Následkem kázání se potíš. Když vznikne průvan, přinese zárodky nachlazení do toho hlenu a to ti hned vnikne do hrdla. Druhý den budeš chraptět. Je to tak.“

A tak... Ó, aj, vy, kteří máte vlasy, nevíte, jak vděční máte být. Je to tak, vidíte. Dobrá, nuže, zjistil jsem... jednoho dne, jestli mi vypadnou zuby, budu si muset nějaké obstarat a... nebo si bez nich poradit.

A tak, jestliže někdo... nemyslím, že kdyby nějaký muž chtěl nosit přičesek, že by to bylo něco jiného; než v případě ženy, když nosí uzlík vlasů nebo vlasový podklad nebo cokoli si dá na hlavu, aby si upravila vlasy. Ale když to děláte, záleží na tom, proč to děláte, vidíte. Záleží na tom, kvůli čemu to děláte. A tak...

143 Ale, nicméně když jsem tam stál, ohmatal jsem se a měl jsem tam znovu vlasy. Aj, byl jsem mladý a všechny tyto mladé... Pomyslel jsem si: „Dobrá, ale není to zvláštní? Zde jsou“ a všechny ke mně pospíchaly... A podíval jsem se a uviděl přicházející Hope. Víte, že zemřela ve věku dvaceti dvou let. Byla stejně hezká jako vždycky. Mnozí z vás ji pamatují — její velké tmavé oči (byla Němka), její tmavé vlasy splývaly na záda.

Pomyslel jsem si: „No, no, když sem přijde, bude mi dál říkat ‚Billy.‘“ Sledoval jsem je a každá jedna z těch žen mě objala a řekla: „Ó, náš vzácný bratře, jsme tak rádi, že tě vidíme.“

144 Pomyslel jsem si: „Všechny jsou stejně oblečeny, ale vlasy mají různé,“ víte, zrzavé a tmavé vlasy a blond vlasy. A procházely kolem, ale všechny byly mladé. A když ke mně přišla ona, pomyslel jsem si: „Jsem zvědav, co mi řekne.“ A ona se na mě podívala a řekla: „Ó, náš vzácný bratře.“ Objala mě a šla dál. Další žena přišla a objala mě.

Uslyšel jsem nějaký zvuk a podíval jsem se tímto směrem a tam přicházela skupina mužů, mladých lidí, všichni byli ve věku kolem dvaceti. Měli tmavé a blond vlasy, všichni měli bílá roucha a byli bosí. Běželi ke mně a začali mě objímat a volali: „Vzácný bratře.“

Pomyslel jsem si... otočil jsem se dozadu a stále jsem tam ležel. A pomyslel jsem si: „Nuže, to je zvláštní.“ A hned poté ke mně promluvil hlas a neviděl jsem, odkud promluvil. Řekl: „Byl jsi připojen... byl jsi připojen ke svému lidu.“ Pak mě někdo z těch mužů zvednul a posadil na nějaké vyvýšené místo, takto.

Řekl jsem: „Proč jsi to udělal?“

Odpověděl: „Na zemi jsi byl vůdcem.“

145 A já řekl: „Dobrá, ale já tomu nerozumím“ a ten hlas ke mně mluvil. Neviděl jsem ten hlas. Nuže, byl nade mnou; promlouval ke mně. Řekl jsem: „Nu co, jestli jsem zemřel, chtěl bych uvidět Ježíše. On byl... On byl celým mým životem. Chci Ho spatřit.“

Ale on řekl: „Teď Ho nemůžeš uvidět. On je ještě výš,“ vidíte. To bylo ještě pod oltářem, vidíte. To šesté místo, kam člověk odchází, vidíte. Ne to sedmé [Poznámka 10: řeč o dimenzích], kde přebývá Bůh. Sedmé. To muselo být šesté a oni tam všichni byli a procházeli kolem a já jsem řekl... Připadalo mi, že jich jsou milióny. Nikdy jsem neviděl... A když jsem tam seděl, tyto ženy a muži stále přicházeli a objímali mě, nazývali mě bratrem.

146 Když jsem tak seděl, ten hlas řekl: „Byl jsi připojen ke svému lidu, jako Jákob byl připojen ke svému lidu.“

Řekl jsem: „Ti všichni, že jsou mým lidem? Ti všichni, že jsou Branhamovi?“ On řekl: „Ne, to jsou tebou obrácení ke Kristu.“

Rozhlížel jsem se a tam běžela velice hezká žena. Vypadala... všichni vypadali přibližně stejně. Objala mě a řekla: „Ó, můj vzácný bratře.“ Podívala se na mě.

Pomyslel jsem si: „Aj, vypadá jako anděl.“ Přešla kolem a ten hlas řekl: „Poznal jsi ji?“

Řekl jsem: „Ne, nepoznal.“

On řekl: „Přivedl jsi ji ke Kristu, když jí bylo přes devadesát.“ Řekl: „Chápeš, proč si tě tolik váží?“

Řekl jsem: „Tato hezká dívka, že měla přes devadesát?“

On řekl: „Ona se už nikdy nemůže změnit.“ A proto ti říká „vzácný bratře.“

Pomyslel jsem si: „Ó, aj a já jsem se toho bál? Jakže, to jsou přece opravdoví lidé.“

Oni už nikam neodcházeli. Nebyli unaveni tím, že tam byli. A já jsem řekl: „Dobrá, ale proč nemohu uvidět Ježíše?“

On řekl: „Dobrá, nuže, On se jednoho dne vrátí a nejdřív přijde k tobě. A pak budeš souzen.“ Řekl: „Tito lidé jsou tebou obrácení, ti, které jsi vedl.“

Řekl jsem: „Myslíš si, že kvůli tomu, že jsem byl vůdcem, že Jím musím být souzen?“

On řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „Bude takto souzen každý vůdce?“

Odpověděl: „Ano.“

Řekl jsem: „A co s Pavlem?“

On řekl: „On bude souzen spolu se svými.“

„Dobrá,“ řekl jsem, „jestli tam vejde jeho skupina, pak moje také, protože jsem kázal přesně to samé Slovo.“ Řekl jsem: „On křtil v Ježíšově jménu, já také. Já kázal...“

A milióny zakřičely, všichni společně: „My v tom odpočíváme.“

Pomyslel jsem si: „Ach, kdybych to jen věděl předtím, než jsem sem přišel, přiměl bych lidi, aby sem přišli. Nemohou si dovolit minout tuto věc. Jakže, podívejte...“

A pak on řekl: „Jednoho dne On přijde a potom... My tady teď nejíme, nepijeme ani nespíme. Jsme prostě všichni...“

147 Jakže, to není jen dokonalost. To je něco víc. To není vznešenost, to je něco víc. Nelze to

pojmenovat, nelze to pochopit... Ve slovníku není vhodné slovo, jak to vyjádřit. Musíte tam prostě přijít, toť vše. A já jsem si myslel, dobrá, to bude dokonalé. „A co bude teď?“

On řekl: „Když Ježíš přijde a my... a On tě bude soudit podle tvé služby, pak se vrátíme na zem a oblečeme tělo.“ Dobrá, nikdy předtím jsem o tom neuvažoval, ale tak je to přesně podle Písma. Řekl: „Vrátíme se na zem a přiodějeme na sebe těla. Pak budeme jíst. Zde nejíme. Ale vrátíme se na zem.“

148 Pomyslel jsem si: „Ach, není to nádherné! Ó, aj, a já z toho měl strach. Proč jsem se bál smrti, když tam je něco takového? Jakže, to je dokonalost plus dokonalost plus dokonalost! Ó, to je nádhera!“

Vidíte, byli jsme rovnou pod oltářem. Je to tak. Byli jsme přímo pod oltářem a čekali na příchod, vidíte, když On půjde vzít ty, kteří zesnuli — těla spících v prachu — aby je vzbudil. Ježíš se projde a vzbudí je, jako když se procházel rájem a vyvedl Abraháma, Izáka a ty ostatní, víte, kteří očekávali v prvním vzkříšení. Oni vešli do města a ukázali se mnohým lidem. Dokonale duchovní. Bylo to vidění. Nebo cokoliv to bylo, bylo to dokonale duchovní.

Řekl jsem si: „Dobrá, není to nádherné!“ A pak jsem si pomyslel: „Není to nádherné...?“ A tu slyším něco zařehnat, jako koně. A podíval jsem se a tady vedle mě se postavil můj malý jezdecký kůň, malý Princ (tolik jsem na něj myslel) a položil svou hlavu na moje rameno, aby se se mnou pomazlil — dával jsem mu cukr, víte. Objal jsem ho rukou. Řekl jsem: „Princi, věděl jsem, že tu budeš.“

149 Tu jsem pocítil, jak mi něco olizuje ruku — byl tam můj starý jezevčík. Když pan Sharp, tam dole, když ho otrávil, odpřisáhl jsem, že pana Sharpa zabiju. Bylo mi asi patnáct let. Otrávil toho psa glutenem. Můj otec mě zadržel s puškou v ruce, když jsem ho šel zastřelit, rovnou na policejní stanici. A řekl jsem: „Já ho zabiju.“ Řekl jsem: „Dobrá...“ Šel jsem ke hrobu svého psa. Řekl jsem mu, řekl jsem: „Fritzi, býval jsi mi společníkem. Ohříval jsi mě, chodíval se mnou do školy. A když zestárneš, měl jsem o tebe pečovat. Teď tě zabili.“ Řekl jsem: „Slibuji ti, Fritzi, že nezůstane naživu.“ Řekl jsem: „Slibuji ti, že on nezůstane naživu. Jednou ho dopadnu na ulici, při pochůzce. A přepadnu ho,“ vidíte. Řekl jsem: „Doplatí na to životem.“

Ale víte, co se stalo? Přivedl jsem ho ke Kristu. Pokřtil jsem ho v Ježíšově jménu a pochoval jsem ho, když zemřel. Obrátil jsem se... bylo to několik let později. Potom jsem ty věci viděl jinak. Miloval jsem ho místo, abych ho nenáviděl.

150 A tak, každopádně, Fritz tam stál a olizoval mi ruku. A já se podíval... Nemohl jsem plakat. Nikdo nemohl plakat. Všechno dokola byla samá radost. Nikdo nemohl být smutný, protože to byla samá radost. Nikdo nemohl umřít, protože to byl všechno sám život. Nikdo nemohl zestárnout, protože to bylo dokola samé mládí. Bylo to zkrátka dokonalé. Pomyslel jsem si: „Nu co, není to nádherné?“ A ty milióny... Ó, aj! Byl jsem doma, vidíte.

A hned potom jsem uslyšel hlas, který volal a řekl: „Všechno, co jsi kdy miloval...“ Odměna za mou službu — nepotřebuji žádnou odměnu. On řekl: „Vše, co tě kdy milovalo a vše, co jsi kdy miloval ty, Bůh ti to dal.“

Řekl jsem: „Sláva Pánu.“ Cítil jsem se nezvykle. Pomyslel jsem si: „Co se to děje? Cítím se tak zvláštně.“ Obrátil jsem se a podíval a na posteli se pohybovalo moje tělo. Řekl jsem: „Ó, snad opravdu nemusím jít zpátky. Nenechej mě odtud odejít.“ Ale Evangelium musí být kázáno. Během jedné vteřiny jsem byl takto zpět na posteli, vidíte.

151 Ani ne před dvěma měsíci... slyšeli jste, že to bylo zveřejněno v Hlasu obchodníků. Rozešlo se to kolem světa, vidíte. A bratr Norman, který je zde. Doufám, že je zde dnes večer někde tady — on to z toho přeložil a rozeslal jako traktát. Rozešlo se to všude. A kazatelé mi psali, spousta z nich, a říkali... Ó, zde... Řeknu ten jeden příběh. Byly jich samozřejmě stovky.

Ten jeden muž řekl: „Bratře Branhame, tvoje vidění v Hlasu obchodníků...“ A já si cením Tommy Nicholase, i když už s obchodníky není. (Nevím, ale není.) Ale on tam dal právě na to místo, kde jsem řekl... Přímo v trojičním časopise, kde bylo řečeno: „Pavel křtil v Ježíšově jménu a přikázal lidem, aby jednali stejně; já jsem tak jednal,“ vidíte. A dal to tam tak, jak to bylo.

152 A tak jsem o tom uvažoval, „aj!“ A ten kazatel napsal a řekl: „Bratře Branhame, tvoje vidění...“ což opravdu mohlo být vidění. Řekl... Nuže, nechci říct přenesení. Jestliže Pavel... Jestli jsem byl vytržen do toho prvního nebe a viděl jsem to; co potom Pavel, který byl vytržen až do třetího nebe. Co potom... On řekl, že o tom ani nemůže mluvit, vidíte, když byl vytržen. Bylo to vytržení, já nevím, nemohu říct. Nemohu to tvrdit.

Ale ten kazatel řekl: „Bratře Branhame, tvoje vidění bylo velice biblické a v pořádku, dokud ses nezmínil tam o tom koni.“ Řekl: „Kůň v nebi?“ Řekl... Nuže, vidíte lidskou moudrost duchovenstva, (?) rozum. On řekl: „Nebe bylo učiněno pro lidské bytosti, ne pro koně.“

153 Nuže, posadil jsem se. Billy, můj syn, který je zde, položil ten dopis právě tady, ve staré sborové kanceláři, bylo to asi před třemi, čtyřmi měsíci. Řekl jsem: „Můj vzácný bratře, udivuje mě tvá moudrost, ale... tvoje znalosti Písma. Neřekl jsem však, že jsem byl v nebi. Řekl jsem, že jsem byl na místě jako ráj, protože Kristus byl ještě výš,“ vidíte. „Ale,“ řekl jsem, „chceš-li se o tom ujistit, otevři si Zjevení 19. Když Ježíš přichází z nebe nebes, jede na bílém koni a všichni svatí jedou na bílých koních s Ním.“ Tak je to, absolutně! A na stejném místě byl někdo, kdo připomínal orla a jiný, podobný býkovi. Ó, aj! Odkud se pak vzali koně, které přijely pro Eliáše? Chci vám to jenom ukázat, vidíte. Lidský rozum hledá vždycky nějakou záminku. To je pravda.

154 Všimněte si nyní. Ale já jsem jen uvažoval, zatímco ten vzácný zbožný bratr, Jan... (Usoudil jsem za vhodné tuto věc zde v závěru vložit, vidíte.) Jestliže Jan se tam podíval a to byli jeho bratři, vidíte, jeho bratři, kteří trochu trpěli, potom, vidíte, Pán Bůh mi dovolil vidět mé bratry a svaté, kteří čekali na příchod Páně.

Všimněte si toho. Oni nebyli pod obětním oltářem. Ti moji tam nebyli, ale tito byli. Oni byli mučedníky, vidíte. Ti moji nebyli pod mučednickým oltářem. (Nuže, chci, abyste poslouchali naprosto soustředěně. Teď skončím, opravdu, během deseti minut, v 10 hodin, pokud nechcete, abych to rovnou přerušil a pokračoval zítra.) To nebyli moji... Ti, které mi Pán ukázal, nevěsta — ona nebyla pod mučednickým blokem (nikoliv), obětním oltářem mučedníků. Ale dostali bílá roucha proto, že přijali odpouštějící milost živého Slova. Kristus jim dal bílé roucho.

155 Nemyslím si, že otevřením... Myslím si, raději, že otevřením této páté pečetě... Věřím, že byla otevřena pro nás. Udělal jsem to s dobrým svědomím, s čistým zjevením, před Bohem, nesnažil jsem se to udělat... promýšlet, protože já jsem byl vždycky proti organizacím a nikdy jsem k nim nepatřil. Ale teď mi to bylo otevřeno.

A myslím si ještě jedno: otevřením této páté pečetě v tomto dni bylo přivedeno učení, o kterém jsem se zde mohl zmínit, o spící duši, na správnou míru. Nyní si uvědomuji, že jsou zde lidé, kteří tomu tak věří, vidíte, že duše spí. Myslím si, že tím to bylo vyvráceno. Ony nespí. Ony žijí. Jejich těla spí, ale duše není v hrobě. Ony jsou v Boží přítomnosti pod oltářem.

156 Zde je to, v čem nesouhlasím se vzácným bratrem, učitelem. A vím, že jsem viděl některé z jeho lidí sedících zde, a jsme si vědomi toho, že byl významným učitelem. Je doktorem teologie. Ph., L.L.D., a je to opravdu dobrý člověk. Myslím si, že už nežije, ale byl dobrým člověkem a schopným spisovatelem. Je to bratr Uriah Smith, autor „Danielova Zjevení.“

157 Nyní pro ty z vás, kteří jste stoupenci jeho nauky, vidíte, já ne —... Já prostě nejsem... nechci to říct hrubě, ale jen jsem... vidíte... Ale bratr Smith ve snaze prosadit, vidíte, prosadit ty spící duše, on se tam zmiňuje, že duše spí a že tam v nebi není obětní oltář; je tam zmínka pouze o tom oltáři (o kterém on je přesvědčen, že je v nebi), oltář pro kadidlo. Ale pro vás, drazí lidé... Nechci se s bratrem hádat, ale doufám, že se s ním setkám na druhé straně, vidíte. Nechci se s tím velikým učitelem hádat, ale chci jen ukázat, jak to vyvrací to, vidíte — to je tím vyvráceno, otevřením této pečetě v tom posledním dnu. To prostě řeší otázku těchto spících duší. Ony žijí. Nejsou mrtvé.

158 Všimněte si nyní. Nuže, jestli v nebi není obětní oltář, kde potom leží oběť za hříchy, Beránek? Musí být nějaké místo, kde ten zabitý Beránek, krvavý, kde leží, kde se nachází tato krev.

Nuže, kadidlo, to byla vonná látka, kterou pálili, o které Bible říká, že byla modlitbou svatých. Když tam na oltáři není oběť, pak modlitby nemohou být přijaty. Je to jen díky této krvi na obětním oltáři, která dovoluje tvým modlitbám přijít až k Bohu.

Bratr Smith byl na omylu. Nechci se s ním přít. Myslím si však, že jsem to vysvětlil dost jasně s bratrskou láskou a úctou k jeho velikému dílu, vidíte. Ale on byl na omylu.

159 Pátá pečeť to otevřela, vidíte a mnohé jiné věci, jestli jste to jen pochopili, vidíte. Čekám na vaše otázky, vidíte. V pořádku.

Nuže, kde byla ta truhla smlouvy, Ten zabitý zraněný krvácející krvavý Beránek ke smíření — za tyto vonné modlitby? Všimněte si, Bible říká: „Kdyby byl náš pozemský dům tohoto přebývání zbořen, máme už jiný, který nás čeká.“ Tam jsem viděl tyto svaté, vidíte.

160 Pozorujte jak dítě... Promiňte mi, sestry, že to říkám tak na rovinu, před těmi mladými ženami. Ale podívejte, když počne matka; a tato malá hromádka svalů sebou hýbe a škube (rozumíme si), je to přirozené tělo. A stejně tak, jak se příroda zhostí toho, co se týče přirozeného těla... Všimli jste si už někdy své manželky, předtím než se jí narodil ten malý? Ona je vždycky, zvláště ke konci, velice milá, jemná. Jestli taková nebyla celý život, stává se to tehdy. A všimli jste si někdy toho posvátného pocitu?

Pozorovali jste někdy maminku... A vidíte, nějaký hříšník se posmívá matce, která je těhotnou ženou. Myslím si, že to je absurdní. To přece přichází na svět život. A zpozorovali jste, jak kolem této maminky

vzniká příjemná atmosféra? Co to je? To je malé duchovní tělo... duchovní život, který čeká, aby vstoupil do toho malého těla, jakmile se narodí. Nuže, on byl pouze počat. Ale když se narodí, je narozen. To duchovní tělo se sjednocuje s tím přirozeným tělem.

161 A potom, Bible učí, že jsme teď byli narozeni z Boha. Narodili jsme se z Ducha Svatého, který je v nás Kristem, synem Božím, jenž byl v nás zformován. A když toto naše pozemské tělo je zbořeno, to duchovní tělo pochází z hlubin země, je tu jiné tělo, které čeká, aby toto přijalo. Jestliže tento pozemský stánek se rozpadne, je zde jiné tělo, které je přijme. To smrtelné tělo se odívá do nesmrtelnosti. To zemské se odívá do nebeského. Rozumíte, co tím míním?

Je tu přirozené tělo a ono je hříšné. Ale na jeho podobenství, jemu podobné je jiné tělo, do kterého jdeme. A jsem tak vděčný Bohu, že mohu říct, jako váš pastor a bratr, že jsem tyto lidi viděl, a tak si nemohu pomoci — v tom těle jsem se jich dotýkal svými rukama. To je pravda.

162 Všimněte si, sledujte. Podívejte se na Mojžíše, Eliáše. Poté, když Mojžíš zemřel a Eliáš byl vzat do nebe, on tam stál na hoře proměnění se svými smysly mluvení, sluchu, porozumění a mluvil s Ježíšem před Jeho ukřižováním. Nuže, jaké tělo on měl?

Podívejte se na Samuele. Asi dva roky po smrti byl vyvolán v této jeskyni čarodějnicí z Endor a mluvil se Saulem v jazyce — slyšel Saula, odpovídal mu a předvídal věci, které se měly stát. Jeho duch nadále nebyl změněn. On zůstal prorokem.

163 Když duch Eliáše přichází na člověka, pak ho bude pudit stejně jako Eliáše. On půjde na poušť. Bude milovat poušť. Bude nenávidět nemorální ženy. Bude proti organizacím. Nebude brát na nikoho ohled. To bude jeho duch. Tak to bylo pokaždé, když přišel, vidíte. Mojžíš bude tou samou osobou.

Nyní tedy. Ve Zjevení 22:8 vidíme přesně totéž. Abychom to vyřešili pro ty, kteří... Tedy, tyto duše (nyní sledujte) pod oltářem, zjistíme to při zlomení této pečeti; ty, které byly zabitě mezi Kristovou smrtí a odchodem církve. Eichmannova skupina a ty další, tito opravdoví Židé, jejichž jména byla v knize — jestli to budete sledovat; můj bratře, ony mohly podle Písma mluvit, plakat, mluvit, slyšet a měly pět smyslů. To nebyl sen v hrobě, něco bez vědomí. Ony byly v bdělém stavu, jaksepatří mohly mluvit, hovořit, slyšet nebo cokoliv jiného. Souhlasí to? Ó, pomoz nám!

164 Dvě minuty! Amen. Je mi líto, že jsem vás zdržel tuto půl hodinu. Ne, neměl jsem to říct, vidíte. Ale hleďte, zde to je, podle mého nejlepšího porozumění, nejlepšího... podle zjevení, které mi bylo dáno dnes ráno před úsvitem Pánem Ježíšem Kristem, zde je otevřena pátá pečeť a jde spolu s těmi čtyřmi. Jeho milostí, On mi to dal ve Své milosti, vám a mně. Děkujeme Mu za to a s Jeho pomocí mám v úmyslu žít (Jemu) tak blízko jak to je jen možné, vyučovat jiné, aby dělali totéž, dokud se s Ním nesetkáme ve Slávě, když všechno pomine. Miluji Ho za to; a to se zakládá na mém nejlepším porozumění těchto věcí. A opravdu věřím z celého srdce, že pravé zjevení, které nám zjevilo tuto první, druhou, třetí a čtvrtou pečeť, otevřelo pro nás nyní i tuto pátou pečeť.

Miluji Jež, miluji Jež,
nebo On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé
na Golgotě.

165 Nuže, tiše, uctivě před Bohem; jak jsme spatřili tuto pečeť otevřenou pro nás, Bůh musel vzít své milované děti a zaslepit jejich oči a poslat je... protože Jeho vlastní spravedlnost vyžaduje odsouzení hříchu. Pomyslete na to! Jeho spravedlnost a svatost požaduje spravedlnost.

Zákon bez trestu není zákonem. A jeho vlastní Zákon, On sám ho nemůže popřít, aniž by přestal být Bohem. Proto se Bůh musel stát člověkem. On nemohl přijmout náhražku — syna, který nebyl... nějakého obyčejného syna ve vztahu k sobě nebo něco. Bůh se stal... Ježíš byl zároveň Synem i Bohem — jedině tak to mohl spravedlivě vykonat. Bůh musel trest snášet sám. To by nebylo spravedlivé vložit ho na někoho jiného, jinou osobu. A tak Ježíšova osoba byla Bohem zjeveným v těle, nazvaným Emanuel. A aby to mohl udělat a vzít si nevěstu a spasit tu ztracenou skupinu pohanů, musel zaslepit oči svých vlastních dětí a pak je za to v tom těle potrestat, za to odmítnutí. Ale Jeho milost opatřila roucha. Ale život... vidíte, co se to děje? A jestli to musel udělat kvůli tomu, aby nám dal příležitost, jak bychom takovou šanci v lásce mohli pohrdnout?

166 Jestli se zde v této budově dnes večer nachází osoba, mladá nebo stará, která až do toho času opovrhovala touto příležitostí, která Boha stála takovou cenu a chce dnes večer přijmout tuto nabídku, kterou... nemusíte být, nakolik vím, mučedníkem, i když se jím můžeš stát, ale bílé roucho pro tebe bylo připraveno. A jestliže Bůh teď klepe na tvoje srdce, proč bys to nepřijal?

Skloňme nyní své hlavy. Jestliže je zde taková osoba anebo osoby, které si to přejí, nebo po tom touží, jsou zde, mohou to přijmout na základě své víry v prolitou krev, kterou Bůh prolil za vás... On trpěl víc, než mohl snést kterýkoliv jiný smrtelník, žádná smrtelná bytost nemohla takto trpět, takže nakonec

žal způsobil oddělení vody od krve v jeho žilách. Předtím, než šel na Golgotu, krůpěje krve kapaly z jeho těla s takovým bolem a zlomeným srdcem, hle co On musel vykonat. Ale... On to mohl odmítnout, ale udělal to ochotně pro tebe a pro mě.

167 Můžeš odmítnout tak jedinečnou lásku? A teď to vidíte, otevřením těchto pečetí, co jste udělali vy; a co Bůh udělal pro vás, jste ochotni vydat svůj život Bohu? A jestli vás vytrhne z rukou antikrista, ve kterých teď jste, přijměte Jeho nabídku zvednutím své ruky k Němu se slovy: „Bože, skrze to stvrzuji, že přijímám tuto obětinu milosti. A bratře Branhame, prosím o tvou modlitbu, abych navždy zůstal věrný.“

Zvedněte nyní své ruce. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Chci to právě teď. Nedělej to, jestli to nemíníš vážně. A právě tam, kde sedíš, přijmi to tam. Protože pamatuj, nemohl jsi zvednout ruku, jestli ti něco neřeklo, abys to udělal; a to nemohl být nikdo jiný než Bůh.

168 Tak tedy nyní, zatímco vidíme Písma tak jasně odhalená... Vidíte, jak se to dělo napříč těmi věky během těch několika posledních let, dvaceti, třiceti let, vidíte, jak to bylo dokonale potvrzeno. Vidíte, jak Písmo přesně říká, co se stalo a co se ještě stane. Tedy, na základě víry v Kristovo dílo, tam, kde teď sedíte a kde jste zvedli své ruce, řekněte: „Od této chvíle a nadále to je vyřešeno. Přijímám Krista jako svého Spasitele a budu pro Něho žít do konce svého života a toužím, aby mě Bůh naplnil Duchem Svatým.“

Jestli jsi nebyl pokřtěn ve jméno Ježíše Krista, bazén bude pro tebe připraven. Modleme se.

169 Pane Bože, někteří zde přítomní... mnoho lidí pozdvihlo své ruce. A jsem si jist tím, že Ty jsi tím samým Pánem Ježíšem Kristem, který za nás dokonal smíření před mnoha lety. A když jsme svědky toho, jak tyto pečeti byly zjeveny a tyto veliké věci, které se během několika posledních let udaly, věřím z celého svého srdce, že dveře milosti se začínají zavírat a Ty jsi hotov přijít vykoupit svůj lid.

Zatímco je zde místo a dveře jsou otevřeny (jak bylo za dnů Noa), ať tyto vzácné duše, které žijí ve stánku toho těla, který bude jednoho dne zbořen, ty které zvedly tyto smrtelné ruce... ve svém nitru, s ohledem na jejich přesvědčení a vyznání, kterému věří a chtějí přijmout Tvoji nabídku o jejich spasení, o této otevřené... zapečetěné knize, která nám byla otevřena, dej jim, dnes večer, Pane, roucho spravedlnosti Ježíše Krista a oděj do něho jejich duše, aby se před Tebou mohli postavit v tom dni, který je tak blízko, jako dokonalí skrze Kristovu krev.

170 Pane Bože, jestli nebyli pokřtěni ve jméno Ježíše Krista — na základě zjevení, které jsi mi dal a s vědomím toho, že Pavel rozkázal pokřtít lidi, kteří byli pokřtěni dokonce skrze Jana Křtitele, aby byli pokřtěni znovu ve jméno Ježíše Krista, aby mohli přijmout Ducha Svatého, ve Skutcích 19 — prosím, abys je přesvědčil o této pravdě a nechť Tě uposlechnou.

A pak, v poslušnosti jejich přijetí a poslušnosti jejich vyznání a vody, Ty je za to naplň Duchem Svatým k moci služby do konce jejich života. Pověřuji je nyní Tobě, ve jménu obětního Beránka Božího, Ježíše Krista. Amen.

Miluji Jež, miluji Jež,
neb On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé
na Golgotě.

171 Nyní, pro ty z vás, kteří pozvedli své ruce: poslechněte rozkaz Ducha, který následuje ustanovení Slova pro kající hříšníky. Následujte to každým činem. A Bůh z nebe, ať vám odplatí za to, že jste se za Něho postavili. Pán vám žehnej.

Zítřejší večer si přineste tužky a papír, jak jste to už dělali. Očekáváme, že tu budeme v tu stejnou dobu, přesně o půl osmé, bude-li vůle Páně. A modlete se za mě, aby mi Bůh na zítřek otevřel tuto šestou pečeť, abych ji mohl k vám přinést tak, jak On ji dal mně. Než to přijde, zazpíváme znovu a nejen Jemu, ale jako díkuvzdání Tomu, který za nás zemřel a vykoupil nás: „Miluji Jež.“

Miluji Jež, miluji Jež,
neb On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé
na Golgotě.

www.messagehub.info

Kázání

Williama Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...” Zjevení 10:7